

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS
EN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN

HOOFDREDACTEUR:

GRIFFIER:

REDACTEUREN:

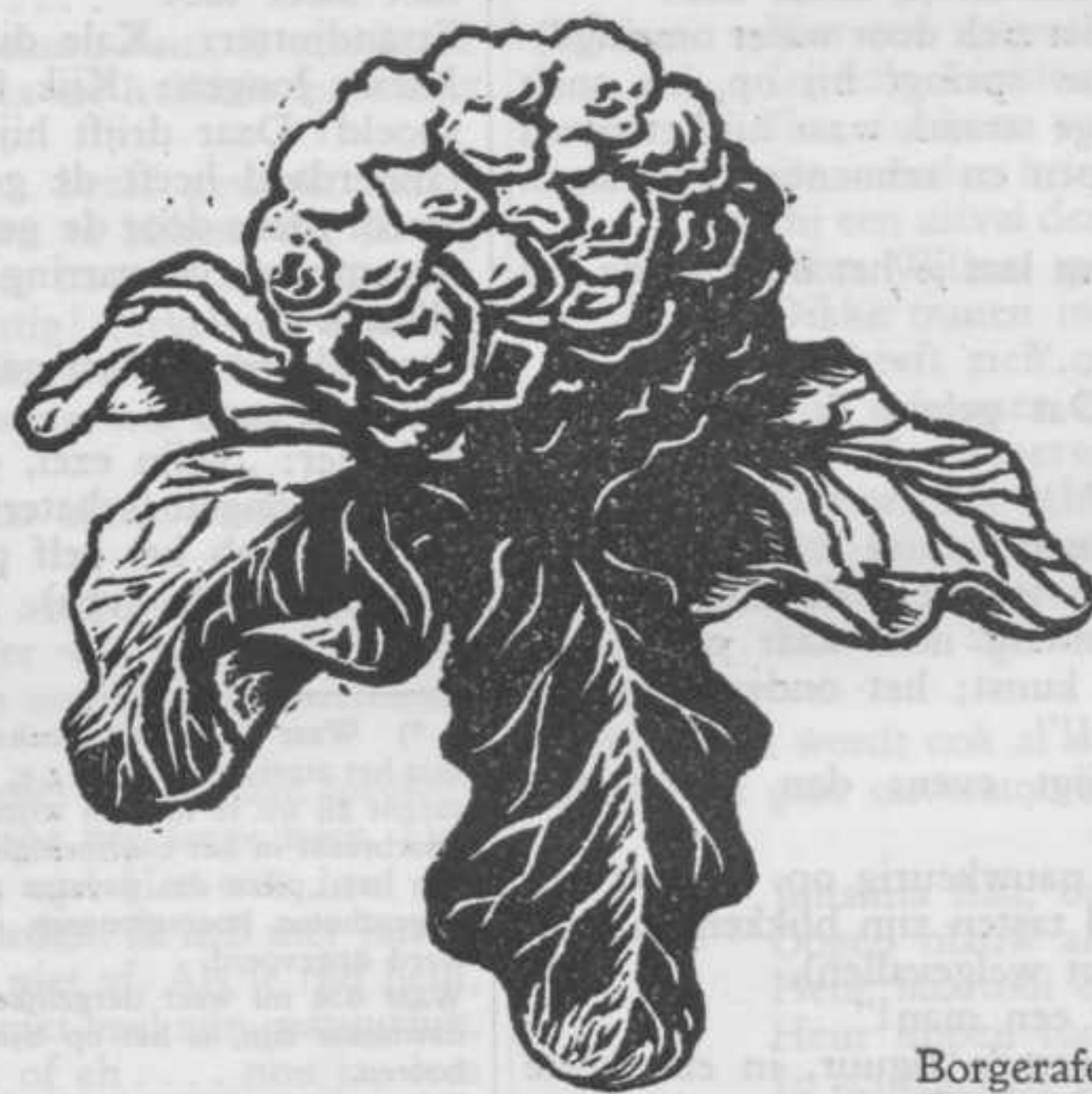

VERSCHIJNT WEKELIJKS, BEHALVE IN DE VACANTIES. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER
TOT SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 4.50 PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.25
ADVERTENTIËN PER GALJARDREGEL 12½ CENT.

UITGAVE EN ADMINISTRATIE: NAAMLOOZE VENNOOTSCHAP W. D. MEINEMA - HIPPOLYTUSBUURT 6
16e JAARGANG — 22 DECEMBER 1939 — 16 BLZ. No. 12

KERSTNUMMIER

Verrekkend van de kou
De beide ooren
Afvoren.
Gelaat en handen paarsig blauw
Loopt Blok door 't kale veld.
De bloemkool voor te dragen.
Hoort hoe hij raast en scheldt
Doch zijn bidden en zijn klagen
Gaan verloren in den guren wind.
Men luistert niet.
En voor het doode Corps
Leest dan de Schouw een rede voor
Vol liefdelijk mededooen.

Oldeme
Olmonok
Bloemkool knolleke
Slobkous
Snobbeke
Blok!

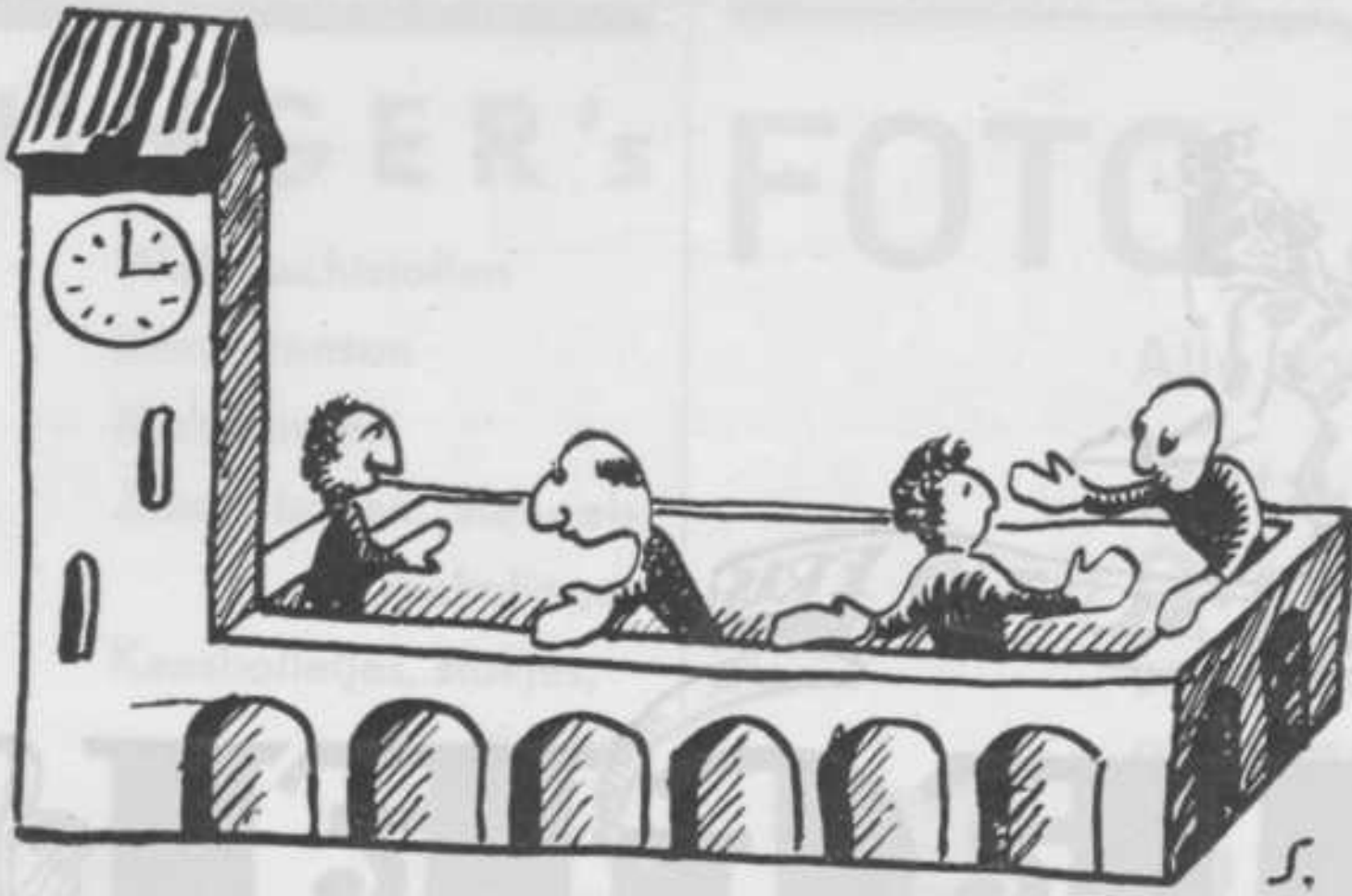
Kent gij dien vent?
dien gentlevent
van d'Almanakredactie.
Al wat hij doet
Is onterecht.
't Is alles bombast
wat hij zegt.
Kent gij dien klant
Met goudstiftand.
Dien hofkring freulekiller
Familiiegeldverspiller.
Het overtilde Parispaard
Is het Bloemkoolsop niet waard.
Doe de wil van Uw Papa,
Ga weer terug naar de T. H.
Doe daar een tentamen,
Dan nog een examen.
Goed zoo Jantje!
Amen.

Borgerafel, d'opgegraven Apollo-mummie
Onder wiens opgedrongen lijkenucht
Het Corps reeds lange jaren zucht
Is nu de Almadactie gummie-dummie
De knepsche kamer sateliet
Schrijven kon en mocht hij niet.
Maar hij mag deelen in de beeren
Van wat de heeren vlot verteeren.

Momme
De jonge superhomme
Meditante artistique
Ataviante plagiatique
Opmaak-jongen van z'n vak.
Corrigeerde d'Almanak.

De afgestemde Apollovaan
Zocht snel weer een andere baan.
Mislukte functie-jood
Ga in Godsnaam nu maar dood.

DE ROMP *).

(Het is zomer. Aan het strand van één onzer Oostelijkste Waddeneilanden zit een jonge man van amper dertig jaren, achter zijn ezel de kleurenpracht der zonsopgang te schilderen. Geheel verdiept in zijn werk, bemerkt hij niet, hoe de ochtendvloed reeds de pooten van zijn vouwstoeltje genaderd is; zacht voor zich heen neuriend, zet hij met forsche streken de golvende duinenrij op.

Langs het strand ziet men in de verte zich twee figuren uit de prille ochtendnevel losmaken, die langzaam naderen).

Schilder (in zichzelf): „Dat sepia bevat mij niet, 't is iets te vlak, en bovendien dekt het niet goed.”

(Gedurende eenigen tijd is hij druk bezig met het mengen van kleuren op zijn palet. De vloed is ondertusschen steeds hooger gestegen, en de schilder zou het reeds lang gemerkt hebben, als hij niet zijn voeten op de hoogste sport van zijn stoeltje had gezet.

De twee figuren zijn nu al duidelijk te onderscheiden. Het zijn een kleine jongen en zijn kinderjuffrouw; de laatste is in een luchtige overgooier en beige-zijden blouse gekleed, die haar jonge vormen zeer wel doen uitkomen. Een weelde van blonde krullen omkransst haar uitgesproken banaal, doch regelmatig gezicht, waarvan de zinnelijke lippen een onnatuurlijk middelpunt vormen).

Schilder: „Ja, zoo kan ik het wel probeeren.”

(Voorzichtig doet hij een streek, en beschouwt zelfingenomen de fletse kleur).

Kinderjuffrouw: „Hoeoeê!!”

Kleine jongen: „Dag man, waarom zit je in de zee?”

Schilder: (kijkt verschrikt op en ziet zich door water omringd): „Hu . . . uh . . . uh . . .” (dan springt hij op, en snelt met groote stappen naar het veilige strand, waar hij beteuterd naar zijn natgeworden broekspijpen en schoenen blijft staan kijken).

Kleine jongen: „Zeg man, waarom laat je het bord in de zee staan?”

Schilder: „Ik ben geen man, . . .”

Kinderjuffrouw (giechelend): „Dat geloof ik nog zoo net niet, hoor!”

Schilder: „. . . ik ben schilder.”

Kleine jongen: „O, dat is erg knap!”

Kinderjuffrouw: „Schildert U bij voorkeur de duinen?”

Schilder (slaat zijn oogen droomerig naar haar op): „Het scheppen is het schoone in de kunst; het onderwerp mag slechts middel zijn, nimmer doel!”

Kinderjuffrouw: „Oh . . . (zwijgt even; dan plotseling): „Schilder je ook naakt?”

Schilder (neemt haar nu opeens nauwkeurig op, en met een zekere begeerige nieuwsgierigheid tasten zijn blikken haar af, wat zij zich maar al te graag laat welgevallen).

Kleine jongen: „Kijk, kijk! Nog een man!”

(Op eenige afstand staat een vreemde figuur, in een korte duffelsche jekker gekleed, over een donker, zakvormig voorwerp gebogen, dat klaarblijkelijk zoojuist door de zee is aangespoeld. Op het geroep van den kleinen jongen richt hij zich verstoord op en blijft even turend staan, terwijl hij snel iets in zijn binnenzak wegmoffelt).

Strandjutter: „Hé, kom es hier, help eris een handje! D'r is er weer eentje aangespoeld, hoor! Zoo'n buitenkansje heb je ook niet elke dag, zeg nou zelf! Best kans, dat ie van nette familie is, en dan wil er nog wel es wat voor de eerlijke vinder afvallen. 't Is anders een hooge, hoor, hij heb drie strepe op z'n mouw.”

Kinderjuffrouw: (is nieuwsgierig naderbijgekomen, en deinst plotseling achteruit, als zij ziet dat de strandjutter bij den verminkten romp van een zeeofficier staat. Met een hysterische gil valt zij flauw).

Strandjutter: (tot schilder) „Neem me nie kwalijk, meneer, ik had nie gezien, dat U moeder de vrouw meegebracht had; me ooge zijn de ouwe nie meer. Afijn, kallefater U d'r maar

effetjes op. (tot het jongetje, gemoedelijk) En jij, sjef, ga jij maar effies in de duine spele.”

Kleine jongen (verontwaardigd): „Ik heet geen Sjef, ik ben Alexander!”

Schilder (bukt zich over de kinderjuffrouw, en bet haar hals en voorhoofd met zeewater): „Lieve juffrouw! Wat is er dan toch? Wat is er dan toch?!”

Strandjutter (nijdig): „Sandertje, nou donder jij op, loeder! Je moeder zal direk wel komme.”

Kleine Jongen: „Dat is moeder niet, dat is juffrouw Trude! Moeder is veel mooier.”

Schilder: „Trude, lieve Trude!”

Strandjutter: „Lig, nie zoo te flikflooe an dat mensch, 'k wor der misselijk van. Hier, pak es beet!”

(Juist als de schilder aarzelend toe komt loopen, worden allen opgeschrikt door een onaangenaam-droge stemp; uit de duinen is een lange, schrale man aan komen loopen, die aan een lijn een Iersche setter meevoert):

„Wel voor den donder, wat is hier aan de hand?!”

Kleine Jongen: „Juffrouw Trude is omgevallen (iets angstig op den hond wijzen). Bijt hij?”

Rechter: „Vriendje, stap jij eens even op, hoor je! (tot strandjutter). Kerel, wil je dat oogenblikkelijk staken!”

Strandjutter: „Wat, staken?! Hou jij die rothond es bij je, 't krenge begint er nog van te vrete.”

Schilder: „Bah!”

Rechter: „'t Is een schande, dat zulke dingen heden ten dage nog voor kunnen komen! Afgezien van het feit, dat je eigendommen van den Staat ontvreemdt, pleeg je in het publiek een weerzinwekkende schennis. En als ik hier niet toevallig aan was komen loopen, zou er . . . Wel alledond . . .” (een hooge vloedgolf is onverhoeds aan komen rollen, zoodat allen hooger op het strand moeten vluchten. De hond begint te blaffen, en de verwarring wordt nog verhoogd door juffrouw Trude, die met een akelige kreet uit haar verdooving ontwaakt).

Rechter: „Zorg dat die vrouw stil is!”

Strandjutter: „Hou jij je bek er es buite!”

Schilder: „Trude, lieve Trude,” (helpt haar overeind).

Kinderjuffrouw: „'t Is niet waar, 't is niet waar!”

Rechter: „Stilte allemaal, ik kan er niet tegen! (tot schilder) Houid je rouw stil!”

Schilder: „Zij is mijn vrouw niet!”

Rechter: „Dan is 't dubbel schande!”

Kinderjuffrouw: „Daar!” (Zij geeft hem in haar razernij een oorvijg).

Strandjutter: „Goed zoo, meid, die heb ie te pakke! 1—0!!”

Schilder: „Trude, ga met me mee, laten we hier weggaan!”

Rechter: „Dat moogt U niet doen; daar heeft U nu het recht niet meer toe!”

Strandjutter: „Kale diender, je bent beschonke, je . . .”

Kleine Jongen: „Kijk, hij is weg, die dooie man is weer weggespoeld! Daar drijft hij, naast het bord!”

(Inderdaad heeft de golf den romp meegenomen, en deze wordt thans door de getijdestroom verder de zee ingedreven. Algemeene verwarring ontstaat, en allen schreeuwen door elkaar).

Strandjutter: „Daar gaat me verdienste van de dag, da hei je d'r nou van!”

Schilder: „Mijn ezel, daar drijft mijn ezel!”

Kleine Jongen (schaterlacht): „Haha, 't is geen ezel, 't is een man, ik heb het zelf gezien!”

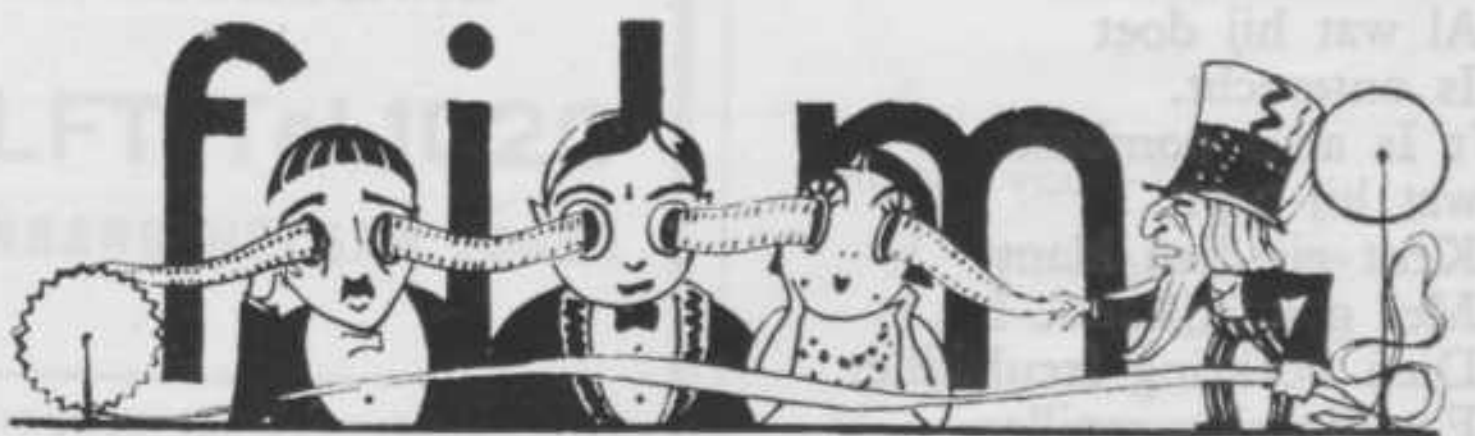
(Allen zwijgen even).

E. P. W.

*) Waar de Redactie enkele maanden geleden hare lezers in kennis bracht met het atavisme van het z.g. catastrophepiece (zie Spiegel No. 1, „de Ramp”), meent zij nu te moeten wijzen op de verworping, die op zoo perverse wijze doorbreekt het continentale melodrama, en wel in 't bijzonder in het genre van het „pièce des payans et du peuple”, dat door trijpenden rondtrekkende, opgeschoten boerenjongens indertijd (1917—1919) speciaal in de Provence werd opgevoerd.

Waar ook nu weer dergelijke richtingen in de tooneelwereld duidelijk waarneembaar zijn, is het op zijn plaats, hier een waarschuwend woord te laten hooren.

Schoenmaker, blijf bij Uw leest!

DOELEN-KINO.

Van 22 tot en met 28 Dec. 1939 Zarah Leander en Marika Röck in „Es war eine rauschende Ballnacht”. (Duitsch).
Voor de pauze: Sonja Henie en Richard Green in „My Lucky Star”. (Amerikaansch).

LITERAIRE KRONIEK

Karel en Paul wonen op één kamer. Zij zijn vrienden. Althans zoo denken zij zelf en spreken anderen erover. Het sprak vanzelf, dat zij, samen naar Delft gaande, samen een kamer genomen hadden, en zoo was het steeds gebleven. Toch was de verhouding onder de Delftsche omstandigheden gewijzigd. In hun schooljaren waren zij voor elkaar onmisbaar en onafscheidelijk bij sport en spel. Verder ging hun belangstelling nauwelijks. In Delft echter, waar Karel plotseling door allerlei moeilijke omstandigheden werd overvallen, had hij zich tot de meer ernstigen kant gewend. Hij las veel, schreef veel, kortom ontwikkelde zich tot het intellectuele Corpslid.

Paul ging de moeilijkheden bij voorkeur uit den weg voor hij ze nog had ontmoet en was zeer gezien in vele kringen op de Sociëteit en in het Corps.

Het uitvinden van nieuwe gezelschapspelletjes behoorde tot zijn meest geliefde bezigheden.

* *

Karel zit aan zijn bureau te werken. Het is echter uitermate moeilijk voor hem, zich te concentreren. Hij heeft ronduit een hekel aan de techniek. Hij suft er over, hoe hij eigenlijk wel dominé had moeten worden. Zou hij nog omzwaaien? Zijn Vader zou dezen tegenslag zeker niet meer kunnen dragen. Karel maakt zich bewust van de juistheid van zijn houding tegenover zijn medemenschen. Een houding van vriendelijke hulpvaardigheid en tegemoetkoming. Werkelijk, het is niet om voor zichzelf zoo mooi te lijken, overtuigt hij zich, ik voel het zoo. Je zoudt het werkelijk een roeping kunnen noemen.

— De lengte zij l en de hoek met de verticaal a gesteld . . .

— Hemel, steunt Karel, hoe vaak heb ik deze zelfde zin nu al gelezen, en wat staat er nu eigenlijk in? Ik moet me concentreren! Hoelang werk ik nu al? Hij rekent het tijdgemiddelde uit per vraagstuk. Het resultaat is beschamend. Dan kijkt hij weer met belangstelling hoe het kleermakertje aan den overkant zijn plantje begiet en brood verkruimelt voor de vogels. Even kijken, denkt Karel, nu trekt hij dadelijk zijn broek op en gaat ie weer werken. Al maar kleeven maken, dag in dag uit. Dan word je toch nog beter ingenieur . . .

— Verrek, zegt Karel, doe niet zoo stiekum Paul, ik schrik me een ongeluk. Groote lulak, heb je weer tot halfdrie in je nest gelegen?

— Morgen Karel, negeert Paul hem, braaf gewerkt vent? Ik zag je zoo ijverig bezig naar buiten te kijken, dat ik erg zacht heb gedaan om je niet te storen, hoor! Laat eens zien waar je mee bezig bent. O, wat prachtig! Cirkels en figuren, mooi gearceerd en met schaduwen. Is ie weer aan het dromen geweest. Ik begrijp niet, dat je 's avonds niet wat meer op Sociëteit komt, als je overdag toch slaapt.

Karel voelt zich kriebelig worden, maar zijn welwillendheidstheorie laat hem nog niet in den steek.

— Jij hebt zeker weer een reuze leuke avond gehad? Weer gecurlingd zeker op de leestafel of meer van die hoogstaande spelen gedaan? En grapjes maken op anderen, die serieuzen liefhebberijen hebben en zoo?

— Een zekere mate van bitterheid was niet vreemd aan sprekers woorden. Je praat, als een dominee voor een leege kerk. Doe niet zoo vervelend Karel, ik ben net op! Het was heel gezellig en het is weer bijna zes uur geworden. Ik heb met Jan L. een gedicht gemaakt, maar het is nog niet af. Als je tijd hebt, wou ik het je voordragen. Het zal wel niet veel zijn, natuurlijk. — Nou, ik heb het eigenlijk erg druk of eh . . . nou ja, lees maar voor, of nog liever, als je gedoucht hebt. Eerlijk gezegd, je stinkt!

* *

Terwijl Paul zingend onder de douche staat, gist het in Karel verder.

— Dominé, had ie gezegd, die voor een leege kerk sprak. Wat weet hij daar van? Altijd komt hij met die flauwe praatjes, als je net aan het werk bent.

— De lengte zij l en de hoek met de verticaal a gesteld . . . De algemeene opzet van het vraagstuk, versierd met cirkels en veeren, fraai gearceerd en geschaduw vliegt in de papiermand en verschijnt opnieuw op maagdelijk papier. Nijdig begint Karel het vraagstuk, maar het lukt hem natuurlijk niet. Wat het ook eigenlijk kan schelen, of een stok zus of zoo van de tafel glijdt of valt. Die techniek is vervelend, maar deze vakken maken iemand het verblijf in Delft totaal onmogelijk. Wanneer het dan nog sappig werd opgedischt! Wat zou het ook? Zoolang nog van hooggeleerde zijde collegeassistenten — vrouwelijke na-

tuurlijk — worden gewaarschuwd zich vooral niet met Corpsleden af te geven (let op het afgeven) zal er van algemeene ontwikkeling voor den ingenieur bij zoo'n geestesgesteldheid der . . . — . . . (gecensureerd. Red.) Misschien heeft Paul groot gelijk dat hij zich daar weinig of niets van aantrekt en . . .

* *

— Jan L. zei dat het verrekt gemakkelijk was een stukje te schrijven. Je begint maar:

— Ik zat aan mijn bureau te werken en mijn potkacheltje stond tevrede met zijn roode buikje te snorren. Plotseling ging de deur open en een ijskoude wind sloeg mij in het gezicht. Daar stond een grijsaard enzoovoorts en zoovoorts, of:

— Plofje of Rasje of Papje stapte op zijn waterfiets en reed de wijde wereld tegemoet . . .

Dan ga je zoo een tijdje verder en dan eindig je met

— Hij was niet meer of,

— Ik werd wakker of,

— Met een dreunende slag viel de deur dicht en ik hoorde zijn driftige stappen wegstapend op straat . . .

Toen zijn we samen in de zuurkast gaan zitten en zijn gaan schrijven.

— Zeker volgens recept, schampert Karel.

— Zooals ik zei, het was nog niet af.

Eens lang geleden in ouden tijd
Toen men oneenigheid en strijd
Man tegen man beslechte,
Reed ridder Blasa blij te moed
Het land des Vaders tegemoet
Van Johanna met de vlechten.
Zij was van oud en edel bloed,
Verwant met Bertha met de voet
En nog met Karel den kale.
Toch had dit oud en edel ras,
Als in dien tijd gebruikelijk was
En blijkt uit de verhalen,
Het bloed niet zuiver blauw bewaard,
Want grootpa Willem met den Baard . . .

— Hm.

— Wat?

— O niks, ga maar verder.

Ehm! . . . Willem met den Baard
Had van zijn tocht naar 't Heilig Land
Door pik zwart haar en matte tint
Van een aanvallig Oostersch kind
In felle Liefdesgloed ontbrand
Een dierbaar pand naar huis gebracht.
De moeder helaas was omgebracht
Bij een uitval der Nooren voor Acctall's muren . . .
Heur Willem weende toen vele uren
Dikke tranen in zijn baard
En heeft zich met den eed bezwaard
Zijn schoonen baard af te zullen scheren,
Zoo hij ooit met een vrouw nog zou durven verkeerden,
Hoewel het scheren in die dagen
Een pijnlijke operatie was,
Schoon Willem zich dagelijks zonder klagen,
Toen hij zijn verdriet te boven was.

— Het rijm wordt ook al minder, merkt Karel sarcastisch op, maar Paul gaat onverstoort verder

Johanna had, ondanks dit avontuur,
Oogen blauw als het blauwste azuur,
Heur haartooi echter was ravenzwart,
Heur lippen rood, haar tanden hard,
In schemering glinsterend is haar roode
mond, als zij tot een kusje noodde . . .

— Ja, dat laatste . . . We zijn daar wel een beetje flauw geworden, maar het was al enorm laat . . .

— Is het nu uit? vraagt Karel. Wat moet dat nu verder?

— Nou, je kunt allerlei verzinnen. Die Ridder moet allerlei toeren doen en dan kun je een pracht steekspel beschrijven . . .

— Ja en dan krijgen ze elkaar zeker en als ze niet dood zijn leven ze nog. — Je bent gek Paul, als je wat met een dronken hoofd opschrijft en dan den volgenden dag nog serieus over wil spreken.

— Nou, ik vind het nog zoo gek niet als je het zoo voorleest. Dat steekspel kan prachtig worden, als dat goed beschreven wordt.

— Zeg dat wel, als je het goed beschrijft. —

— Hier, daar dan, let op het steekspel wordt prachtig. Paul

(Wordt vervolgd op pag. 4).

UIT 'T ROODE KAMERDE

STEM- EN SCHOUWBURG-COMMISSIE.

De Stem- en Schouwburg-Commissie maakt bekend, dat er vanaf den 21-sten December een verkiezing gehouden zal worden voor de functie van Commissaris van Stem- en Schouwburg-Commissie.

Candidaten door den Senaat gesteld, de Heeren G. J. Kien en J. A. van Slingelandt.

Belangstellenden voor reductiekaarten bij Tooneeluitvoeringen worden verzocht, hunne handteekening te plaatsen op de lijst in de voorzaal der S. P.

Namens de Stem- en Schouwburg-Commissie,

W. HUYGENS,

Secretaris.

VAN DEN KLAPSTOEL

RECTIFICATIE.

Abusievelijk kwam in het verslag van het Heerenconcert, Spiegel No. 11, pag. 3, voor: Debussy's geniaal-capricieuze compositie „La mère l'oie” . . . .

Deze, door een technische tekortkoming ingeslopen, fout, wordt hierbij aldus hersteld:

Ravel's capricieus-geniale compositie „Ma mère l'Oie” . . . .

J. J.
E. P. W.

Vervolg blz. 3

rent door de kamer, zwaaiend met een hockeystick. Er komt een gat in de lamp.

Karel is altijd erg netjes en hij kan nooit goed hebben, dat er op zijn kamer rommel wordt gemaakt. Vandaag is hij toch al zoo geprikkeld, dat hij zich in moet houden — volgens zijn beginsel van vriendelijkheid en welwillendheid —

— Paul, wil je dadelijk die stick neerleggen?

— Ik denk er niet aan, het is een pracht idee.

Karel zit machteloos. Dan sneuvelt er een dierbare Tokayerflesch en hij springt op, bevangen door een plotselinge, ziedende woede en rukt Paul de stick uit de handen. Paul wil hem weer grijpen, maar krijgt dan zoo'n ongenadigen tik op zijn handen, dat hem alle plezier plotseling vergaan is.

— Waarom ben je zoo onsportief? vraagt hij, zijn knokkels wrijvend. Dan ziet hij Karels woede en wint zijn eigen kwaadheid het van zijn verbazing.

— Meen je dat?, vraagt hij.

— Natuurlijk, blijf met je vingers van mijn boel af, als ik het zeg!

Kort en krachtig slingert Paul, Karel zijn verachting in één scheldwoord in het gezicht.

— Dat ben je, dat heb ik allang geweten! En ik zal je ernaar behandelen ook!

Met een dreunende slag slaat hij de deur dicht en Karel hoort hem driftig de trap af stappen.

Karel en Paul waren gebrouilleerd. Tot Karels verdriet, tot Pauls verdriet en tot verdriet der clubgenoten. Net als een oorlog. Heel langzaam groeiden ze zoo weer naar elkaar toe. Op de Almanak kroegjool was Karel in een uitstekende stemming en hij begon tegen Paul een gesprek over het brein. Het gesprek ging verder en eindigde zeer ernstig over Dostojewsky, waarover Paul den laatsten tijd veel had gelezen.

Toen zij een keer op elkaars terrein waren doorgedrongen, was eigenlijk dadelijk de oude vriendschap hersteld.

— Alleen onaangenaam, dat daar zoo'n ruzie voor noodig is . . . .

Kn.

DE KEYWOODS.

Hel lichten de vlammen op in de haard voor hem en werpen schaduwen op de muren van de ouderwetsche kamer met zijn donker behang en groote schilderijen.

Reeds eeuwen plachten de Keywoods in deze kamer hun menschelijk vernuft te uiten. De prachtige fauteuils getuigden dan ook van een hooge leeftijd. Telkens had weer een andere Keyword plaatsgenomen, om dan weer heen te gaan voor de volgende.

Nu zien we de laatste van hen hier zitten, starend in het vuur. Elke vlam leeft voor hem, de droomer.

Het lijkt of hij zijn voorvaderen erin ziet, krachtige mannen in hun leven; zij bespotten hem om zijn zwakheid en zijn weinige levensduur. Zijn leven ligt hier aan zijn voeten. Zoo af en toe doet het geluid van krakende houtblokken hem opschrikken, doch onmiddellijk is hij weer teruggezonden in zijn vorig gepeins. En toch, wat mankeert hem eigenlijk?

Hij heeft een vrouw en drie lieve kinderen. Het is geluk voor hem, inderdaad, maar toch, hij zoekt in 't vuur naar iets, doch zijn oogen vertoonen geen verhelderende glans als blijk van het gevonden te hebben. Hij peinst.

* *

Het was reeds lang geleden, dat zijn Vader stierf; hij was bedroefd geweest, hulpeloos had hij dagenlang rondgelopen, doch al gauw was deze stemming overtroefd door het sterk optredende oorlogsgewoel van die tijd. De droomer was alles al gauw weer vergeten.

Zijn vrienden vielen hem af, ach, wat had hij, arme, hen nog te geven, nee . . . . eerder iets te vragen. Hij was echter aan zijn lot overgelaten.

* *

Nee, hij wil er niet aan denken, hij staat snel op, verlaat de kamer en gaat naar buiten, waar de lichte hersftkou hem overvalt en hem tot bezinning brengt. Toch gaat hij verder naar de plek, de waterval, waar hij meestal zit, eenzaam in gedachten verdiept, de plek in het bosch, waar hij sinds Vader's dood steeds naar toegegaan was.

Daar is het rustig; langs steile rotspaden, zich vastgrijpend aan wilde planten, bereikt hij het plekje.

Een donderend geraas overstemt ieder geluid in de natuur, het eentonige sust zijn innerlijke ongerustheid. Breed gulpt de bergbeek over de rotsrand boven hem, om dan met massieve kracht naar beneden te vallen en in duizend deeltjes uiteen te spatten, de omtrek bevochtigend. Wilde varens, glimmend nat, waaien heen en weer door de ontzettende kracht van het water, dat zich steeds voortvreet in de schijnbaar harde rots aan zijn voeten.

Dit plekje is hem dierbaar. Hier ziet hij zijn eigen nietigheid. Is hij ook zoo'n spatje water, dat zoo meedogenloos door de lucht wordt geslingerd; wat is hij dan?

Is hij bang zijn eigen vonnis uit te spreken? Is hij dan niets waard? Zijn verkilde eierzucht doet hem het hoofd opheffen, doch even later zit hij weer met het hoofd diep gebogen en schaamt zich over zichzelf.

Een doellooze machine is hij, met een harde metalen buitenkant met goed functioneerende raderen, die hem gelukkig doen schijnen. Tekort aan olie heeft hem doen slijten vóór den tijd en nu zit hij daar, werkeloos, achtergelaten. Niemand weet meer dat hij bestaat.

Vandaag is hij tot het uiterste gedreven; hij wil het anders dan deze machine, maar hij is onmachtig.

Hij bidt, het is de eerste maal in zijn drukke uiterlijke leven. Enkel vraagt hij hulp, schreeuwt om hulp in zijn onbegrepen eenzaamheid.

Een angstig geschrei doet hem echter opschrikken, hij staat op, als door een macht gedreven, loopt hij in de goede richting en vindt bij een boom een klein schreiend wezentje, hulpeloos, in doeken gehuld.

Hij pakt het resoluut op, stapt naar huis met het vondelingetje op zijn arm. Nu weet hij het; hij doet het; hij brengt het arme wezentje bij de warme haard en geeft het te eten en te drinken; hij heeft zijn doel gevonden. Productief kan hij weer wezen, evenals alle Keywoods het waren. Met bedrijvigheid werpt hij zich in het leven en sticht, als kroon op zijn werk, een groot vondelingengesticht.

* *

Rijk zijn de Keywoods altijd geweest en krachtig en zoo heeft hij ook gedaan wat zijn voorgelacht heeft bevolen; de traditie van de oude kamer met zijn sombere behang en schilderijen; waaruit de beeltenissen van reeds lang overleden personen rustig toekeken op het werk van hun nazaten, was gehandhaafd.

Brz.

DE HELLEPOORT.

Met een welgedanen glimlach wreef de Dood zich over zijn vollen buik. Heerlijk hadden die menschenlevens hem weer gesmaakt, en nog wel zoo veel dit keer. Met zelfvoldaanheid maakte hij het geluid, dat bij te veel en schrokkerig eten hoort, en grijnsde de wrakstukken van den trein nog eens toe.

Nu ja, die eene magere kon ontkomen zijn, maar wat scheelde eentje op zoovelen en bovendien was hij toch te taai om smakelijk te zijn. Nee, maar dan die vette zakenlieden, die kerksche dames en vooral die jonge kindertjes, dat vormde nog eens een heerlijk doods-diner.

Na-genietend slenterde hij den weg af; den weg van den dood, met aan weerskanten de kale boomen, waar druipende mosslierten vanaf hingen. En de weg met de kale boomen en de grille, eeuwigdurende, muziek van huilende wind nam hem op in zijn verten.

De Magere tast met zijn hand naar de warm-vochtige plek op zijn voorhoofd; even schichten zijn oogen op in angst voor eigen bloed, dan verkleinen ze zich weer tot de loerspleetjes van een achterbaksch roofmensch. De vlammen van het treinwrak dansen met glimlichtjes langs zijn bezwete gezicht. Maar zooals de gewone mensch slechts de oppervlakte van zijn slechtheid bevatten kon en nooit vermocht door te dringen in de diepste duisternis van zijn verwrongen ziel, zoo ook dansen deze glimmertjes alleen langs voorhoofd en wangen en bereikt het flakkerlicht van het vuur nooit zijn diepliggende oogen: die blijven in donkere schaduw verborgen. Nu snelt een trekje langs zijn mond, haast een zenuwtrekje. Het geeft echter in zijn, door gemoeds-verharding en beheersching ingesnoeide, expressieën-reeks te kennen, dat hij een, met leedvermaak gepaard gaand gevoel heeft voor den omvang van de katastrofe en dat hij de ironie van het noodlot, dat hem, en juist hem spaarde, inziet.

Tastend begint hij zijn weg te zoeken naar de lijken. Bij het licht van het vuur, dat knetterend het houtwerk van de wagens wegvreet, doorzoekt hij gretig de portefeuilles van de welgedane zakenlieden, de taschjes van de geloovige dames; bij de kinderen is niets te halen. Van de nog warme lichamen grist hij zonder de minste aarzeling de halskettingen en ringen. Steeds gehaaster wordt zijn zoekend rondklauteren tusschen de wrakstukken. Even kijkt hij mistroostig een bankbiljet na, dat in de vlammen neerdwarrelt, dan gaat hij in waanzinnige razernij voort met zijn luguberen bezigheid. De lijnen van zijn gezicht, eerst zoo strak in hun wreede afgeslotenheid, worden levend door hebzucht. Vallend, springend, klauterend, kruipend raast hij rond, een spook gelijk. Verder jagend: geld, byjoux! De hebzucht overwint alle vermoeidheid, doet hem het bloed, dat, vermengt met zweet, langs zijn voorhoofd en wangen gutst, vergeten. Opgepropt zijn zijn zakken. Nog meer wil hij, meer nog!

Een, protsig met edelsteenen bezet kruis hangt op de borst van een priester. Het lichaam ligt vreemd verwrongen tusschen de balken, maar de handen zijn in een laatste gebed gevouwen en op het gelaat glanst rust en vergeving. De Magere strekt zijn hand ernaar uit .... Een balk valt ....

Nog eenmaal is de Dood teruggekeerd: nu ijlt er geen spookgestalte meer rond. De vlammen knetteren, hier en daar valt een stuk ijzer, door het vuur van zijn steun punt beroofd. Het levenlooze, het catastrophale is volkomen geworden.

De hand van de Magere reikt nog vragend naar het kruis. Vragend reikt de hand en het gelaat van den priester glanst rustig en vergevend.

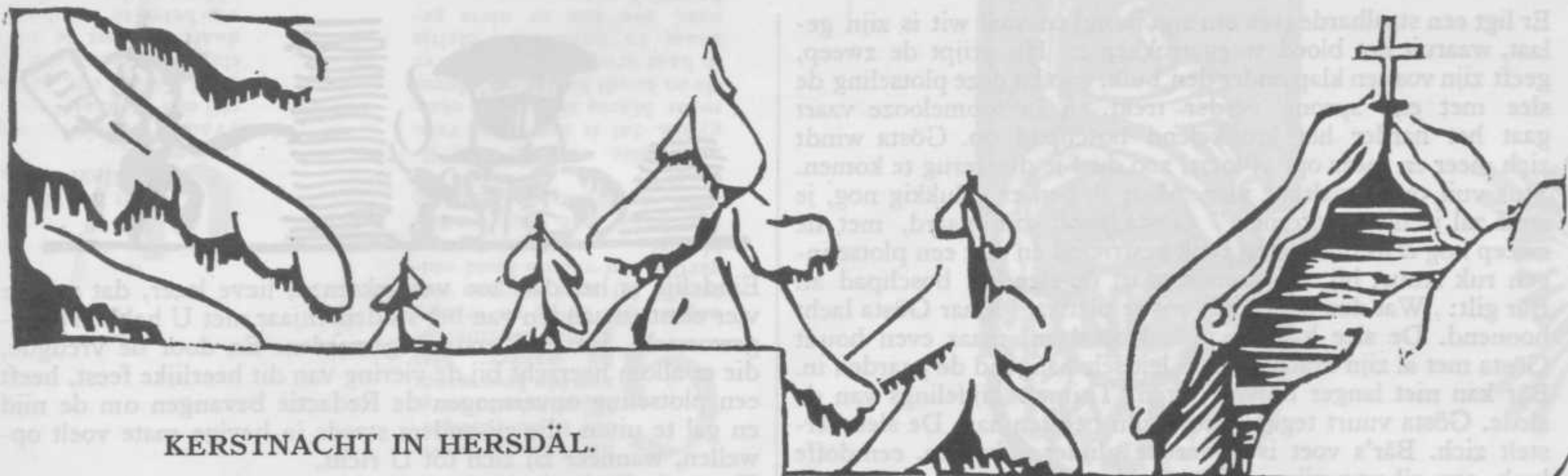
J. J. VAN EEGHEN.

KERSTNACHT IN HERSDÄL.

Scherp teekenen de bergwanden zich tegen de met sterren bezaaide hemel af. Zwaar worden de sparretakken door hun sneeuwlast ter aarde gedrukt en 't Noorsche landschap is als onder een donzen witte deken terruste gelegd. Hoog tegen de noordelijke bergwand geven de verlichte kapelvensters 't vaderlijke idee van vrede die over den nacht ligt. Eerst zacht maar allengs zwaarder begint de klok van het kapelletje te luiden om de dalbewoners tot haar op te roepen om te samen Christus geboorte te herdenken.

Met een luiden klap slaat de zware eikenhouten deeldeur van Jörnstal hoeve open om tegen den lichten achtergrond Gösta Jörn's opgetuigde ar den doorgang te verleenen en aan den klokkenroep gevolg te geven. Jörn klakt met zijn zweep en vinnig trekt zijn trouwe vos de slee den deel af om in snellen draf in den Kerstnacht te verdwijnen, alleen nog 't ar-gerinkel achter zich latend.

Jörn nestelt zich nog eens diep in zijn pels, drukt zijn muts over zijn ooren en maakt zich klaar zijn paard goed in bedwang te houden, als hij aanstonds 't boschpad naar de kapel in zal slaan.

Even kijkt Gösta op naar de verlichte vensters van zijn doel en door de regelmatige cadans van de paardehoeven komen er zooals in iederen Kerstnacht weer de herinneringen, aan dien Kerstnacht, 10 jaar geleden bij hem op.

Het was op dezen zelfden weg waar Bär Hersdäl, de zoon der Hersdälhoeve, samen met hem terugreed van 't feest bij Selma. Duidelijk doemt het feest met zijn drank en dans weer voor hem op. Bär had zich dien avond zoo vreemd gedragen, van de dansenden had hij zich niets aangetrokken en als zij hem in een gesprek wilde betrekken had Bär zich er met een dooddoener of een snauw van afgemaakt. Bär was welliswaar nooit erg uitgelaten op de feesten, die ze zoo nu en dan in het dal hielden, maar zoo vreemd had hij zich vroeger nog nooit gedragen. Ook was het Gösta opgevallen dat Bär, als hij en Selma aan het dansen waren, hun op een eigenaardige, sluikische wijze had begluurd en toen Bär plotseling met een kreet tusschen de dansenden was gesprongen en hem van Selma had losgerukt en met haar een wilde ronde dans had gemaakt, had hij begrepen dat er iets moest zijn dat Bär dien avond onuitsprekelijk hinderde. Later pas was het hem duidelijk geworden dat het was omdat hij zich teveel met Selma had bemoeid. Maar dat was, toch immers zijn schuld ook niet geweest; Selma had hem telkens weer mee den dansvloer opgetrokken, en hij had toen wel gemerkt, dat Selma zoo nu en dan met zoo'n vreemde, ja, met een onbestemd vragenden blik naar Bär had gekeken. Bär had zich later op den avond hoe langer hoe meer aan den drank overgegeven en had zoo stil en vreemd voor zich zitten kijken, dat ieder eigenlijk een beetje bang voor hem was geworden. Toen Selma eindelijk het teeken had gegeven van opbreken, had Bär hem ruw bij den schouder gegrepen en gezegd: „Wij rijden samen huiswaarts, hè? Jij komt toch langs onze hoeve.” Gösta had toen vreemd opgekeken, want dat deden ze toch altijd als ze samen bij Selma op de hoeve geweest waren. Bär had hem toen lachend toegeknikt en was hem voorgedaan om de slee renvaardig te maken. Anders kon Bär zoo vroolijk en uitgelaten de paarden aanwakkeren, maar dien keer had hij Gösta de leidsels overgegeven en was stil naast hem blijven zitten. Er lag bij 't licht van de toorts, die hun den weg verlichtte, een vreemde trek op z'n gelaat, die, hoe dichter ze bij huis kwamen, hoe langer hoe strakker werd en hem eigenlijk beangstigde. Toen plotseling vlak voor de bocht had Bär hem de leidsels uit de handen gerukt en hem met het sledeijzer een houw bij zijn slaap gegeven. Hij was toen van de slee gevallen en Bär was zonder omzien doorgereden, zonder zich verder iets van hem aan te trekken. Later had men hem verteld, dat hij bewusteloos gevonden was, half bevroren met zijn hoofd in een groote plas bloed. Bär was nadien niet meer gezien en men vermoedde dat hij naar Bergen gevlucht was om daar op een boot te ontsnappen. Later werd het hem wel duidelijk, waarom Bär dit gedaan had, hij besefte toen dat Selma en Bär voor elkaar bestemd waren geweest en dat Bär geen mededinger had kunnen dulden.

Zoo in zijn gedachten verzonken heeft Gösta de slee 't boschpad ingestuurd en wordt hij plotseling opgeschrikt, als

hij voor zich een fakkel naar boven ziet dragen. Dat is hem nog nooit overkomen, wie zou er te voet ter Kerstmis gaan? Als hij den voetganger nadert, ziet hij, dat 't een vreemdeling is. Het is immers een gewoonte en een noodzaak, dat de bewoners van het Hersdal per ar ter kerke gaan. Het spreekt voor Gösta dan ook vanzelf, dat hij stopt om den ander te vragen, mee te rijden.

„Gaat gij ter kerke, vreemdeling, stap dan in, want zoo zult ge de Kerstpreek missen.”

„Graag”, antwoordt de aangesprokene en gaat naast Gösta zitten.

Ruim zitten ze echter niet, daar de slee maar voor één persoon gebouwd is, de vreemdeling moet zich dan ook met zijn voeten tegen de glijders schrap zetten, wil hij er niet in de bochten uitgeslingerd worden.

Gösta kijkt eens naast zich en ziet, dat, hoewel de vreemdeling hem in vlot Noorsch geantwoord heeft, hij geen landsman is, maar veel eer het stempel draagt van de polyglot, die meerdere gedeelten der aarde onder zijn voeten heeft gehad. Een donker litteeken loopt hem van zijn rechterslaap naar zijn linkermondhoek en geeft hem een luguber uiterlijk. Het interesseert Gösta echter, wat deze vreemdeling juist op dezen avond naar Herstdal voert en hij vraagt hem er dan ook naar.

De vreemdeling antwoordt hem: „Ik zou U een lang en moeilijk verhaal moeten vertellen. Het zit namelijk zoo, ik ben zeeman, mijn laatste reis voerde mij van Walvischbaas naar Bergen en voor we uit Walvischbaai vertrokken, ontmoette ik daar een landgenoot, die zich Bär Hersdäl noemde. Hij scheen erg gelukkig te zijn een landgenoot te ontmoeten en we spraken dan ook honderd uit over het vaderland. Hij vertelde nu, dat hij ook vreeselijk naar zijn dal en hoeve verlangde, maar, mijn voorstel om ook op onze boot te monstereen en gezamenlijk naar huis te varen, wees hij van de hand. Hij zei, dat er voor hem daarginds sinds tien jaar geen plaats meer was, maar verzocht mij, om, als ik daar in de buurt kwam, eens poolshoogte te gaan nemen. En nu ik dezen kant opgereisd ben, voldoe ik aan zijn verzoek.

Gösta heeft zijn beide paarden ondertusschen aangespoord en tijdens het verhaal van den vreemdeling is er een harde trek om zijn mond gekomen.

„Dus Bär Hersdäl leeft nog,” vraagt hij op een eigenaardige korte toon.

„Ja zeker, hij leeft en zwerft met een wilde vrachtboot over de wereldzeeën.”

„Heeft hij U eigenlijk wel eens verteld, waarom hij niet terug kan gaan naar zijn hoeve, waarom hij zelf niet hier Kerstnacht kan komen vieren?”

„Inderdaad, hij zei mij, nadat ik het hem vroeg, dat hij nu tien jaar geleden in drift een vriend vermoord had, omdat die zich te veel bemoeide met zijn meisje. Is dat eigenlijk waar?”

„Ja zeker, dat is inderdaad waar, en de vent, dien hij vermoorde, zit nu naast U.”

„Maar dan ben jij Gösta, dat ik je niet dadelijk herkende. O, God, dan ben ik dus toch geen moordenaar.”

„Nee, ellendeling, je bent geen moordenaar.” Gösta gilt het uit, zijn oude woede die hij reeds jaren lang gekoesterd heeft, komt weer in hem op. Het is hem ook aan te zien, bij het flakkerende fakkellicht heeft zijn gezicht iets spookachtigs gekregen.

Er ligt een staalharde trek om zijn mond en vaal wit is zijn gelaat, waaruit het bloed weggetrokken is. Hij grijpt de zweep, geeft zijn vos een klap onder den buik, zoodat deze plotseling de slee met een sprong verder trekt en in toemeloze vaart gaat het harder het kronkelend boschpad op. Gösta windt zich meer en meer op. „Ploert, zoo durf je dus terug te komen. Stuk vuil, onder valsche vlag. Maar ik ben er gelukkig nog, je straf zal je niet ontkomen.” Gösta heeft zijn paard, met de zweep nog eens onder den buik gestriemd en met een plotseligen ruk stuurt hij, in razende vaart de slee het boschpad af. Bär gilt: „Wat doe je, je rijdt ons te pletter.” Maar Gösta lacht hoonend. De slee kantelt, ja, zal omslaan; maar even houdt Gösta met al zijn kracht aan de leidsels hangend de paarden in. Bär kan niet langer blijven zitten. Tuimelt zijdelings van de slede. Gösta vuurt tegelijkertijd zijn beesten aan. De slee herstelt zich. Bär's voet is onder de glijder gekomen, een doffe krak, een gil van pijn en Bär zinkt achterover in de sneeuw. Ondertusschen heeft Gösta zijn paarden weer in zijn macht en in volle vaart gaat het verder, den berg op. Even kijkt Gösta nog om en ziet iets zwarts in het wit der sneeuw liggen. „Laat hem maar verrekken, verrekken van kou en pijn, zooals hij mij dat tien jaar geleden liet doen.” Er gaat een trek van genoeg over zijn gelaat, eindelijk dan is de wraak gekomen, na al deze jaren. Nachten lang heeft hij er van gedroomd, hoe en wat hij zou doen, als ze elkaar nog eens zouden ontmoeten, maar zoo heeft hij het zich niet voorgesteld.

De vos rukt de slee door de witte duisternis, in woeste draf gaat het tusschen de boomen door, totdat Gösta plotseling beseft, dat hij ter Kerstpreek gaat.

Het speelt hem door zijn hoofd. Ja, Kerstpreek, aanstonds in de kapel zal het zijn zooals altijd. De oude bekenden rond hem heen. Hij verlangt er naar rust te vinden, in deze oude, vertrouwde omgeving. Maar niemand mag aanstonds iets aan hem merken. Hij houdt zijn paarden wat in en zoo glijdt hij langzamer de opening, waar de Bergkapel staat, op, langs de klokkestoel naar de stal, die zich even verder op bevindt.

Hij springt van de ar, gooit de deur der stal open, die reeds met vele arren gevuld is, en een sterke paardengeur slaat hem tegemoet. Hij brengt het dier binnen, kijkt even schichtig rond, schrikt van zijn eigen schaduw, die tegen een der wanden, door het flakkeren van de stallantaarn, opklimt. Maar snel heeft hij zich zelf weer in toom. Met forsche schreden stapt hij op de kapel toe, waaruit juist het gezang der gemeente opklinkt. Gösta duwt zachtjes de deur open en blijft wachten tot de laatste klanken weggestorven zijn om zich dan tusschen zijn mede dalbewoners een plaatsje te zoeken.

Juist, als hij zit, begint de Dominee te spreken. Zachtjes begint hij te vertellen van den zin van Kerstmis. Langzaam rollen zijn woorden over zijn gemeente. Nu eens feller dan weer zachter klinkt zijn peroratie door de dof sombere houten kapel.

Gösta kan zich niet bij de preek houden, en moet telkens denken aan dien mensch, die daarginds in de koude ligt. Maar als aanstonds, de voorganger het verhaal van den barmhartigen Samaritaan doet, en Gösta zich net heeft weten te dwingen te luisteren, dan gaat hij in het verhaal op en denkt nergens meer aan. Alleen weet hij dan nog, dat het goed is, dat het Kerstnacht is.

Langzaam begint het echter weer in hem te werken. In een plotselinge angstdroom, waardoor hij vagelijk Dominee's woorden nog hoort, ziet hij Bär daar bevroren, met een gebroken been, in de sneeuw liggen. Weer laait de woede in hem op en om zichzelf te verontschuldigen, denkt hij: „Laat hem verrekken, het is goed, dat hij daar ligt. Zoo liet hij mij ook achter.” Even wil hij lachen, maar inplaats daarvan kijkt hij rustig om zich heen. Maar hij ziet alleen devoot opgeheven hoofden, die met aandacht de woorden van den Dominee aanhooren.

Langzaam vordert de preek, in gespannen aandacht luistert de gemeente. Maar in Gösta's brein begint het te werken. Dominee's woorden beginnen vat op hem in te krijgen, zijn geweten komt in opstand. Zijn hoofd is een warreling van gedachten, hij wil teruggaan om Bär daar weg te halen. Maar dan verzet het wraakgevoel zich weer en blijft hij toch weer zitten. Dan eindelijk komt het einde van de preek. „De zonden Uwer medemenschen, zullen niet de Uwe zijn,” zijn de slotwoorden. Juist deze woorden griffen zich in Gösta's brein. Het is hem aan te zien, dat hij met zich zelf vecht. Maar als dan het orgel, zachtjes de eerste toonen van het „Halleluja” inzet, kan Gösta het niet langer houden.

Hij springt op, rent naar de deur, maar juist als hij de deur wil openrukken, om in de helderen winternacht te verdwijnen, gaat de deur open. Bär wankelt naar binnen, zakt vlak voor Gösta in elkaar. Gösta buigt zich over hem heen, even opent Bär zijn oogen en onder het gezang der kerkgezangen zien ze in elkaars oogen, dat alles zoo goed is. Beiden hebben elkaar niets meer te verwijten.

Eindelijk is het dan zoo ver gekomen, lieve lezer, dat wij de vier eerste maanden van het studentenjaar met U hebben doorgevoerd. Het is Kerstmis geworden. En door de vreugde, die er allom heerscht bij de viering van dit heerlijke feest, heeft een plotseling onvermogen de Redactie bevangen om de nijld en gal te uiten, die zij anders steeds in hevige mate voelt opwellen, wanneer zij zich tot U richt.

Neen, de Redactie is thans vredesgezind en zelfs vriendelijk jegens U gestemd. Zij heeft zich in Uw gedachtensfeer ingeleefd, en in de moeilijkheden, die gij hebt. Want gij zijt immers overkropt door de zorgen, al wilt gij dat voor de buitenwereld niet weten! De duizend-en-één kleine dingetjes, die Uw aandacht vragen en waar gij aan moet denken, overstelpen U geheel, en verstoren Uw gemoedsrust. In één woord: Gij kunt het niet meer aan!

En daar het nu aan de Redactie bekend is, dat gij aanstaanden Zondag in den huiselijken kring het Kerstfeest mee zult gaan vieren, en dan voor Uw talloze broertjes en zusjes, en ook voor de dienstmaagden, een kleinigheidje mee zult nemen, heeft zij U een charmante verrassing bereid.

U hebt namelijk voor tante P. nog niets bedacht. Het is U in het geheel niet kwalijk te nemen, want tante P. is bijzonder vervelend, en ze is er ook alleen maar bij' omdat dat altijd zoo geweest is met Kerstmis.

En daarom, lieve lezer, vindt U achter in dit prachtige Kerstnummer een klein geschenkje, dat zoo alleraardigst is, dat zelfs Uw knorrigste tante P. er verrukt van zal zijn.

Kijkt U maar eens goed naar het fraaie inlegvel van zacht, wit papier.

U begrijpt natuurlijk wel, dat U dat niet zoo aan Uw tante P. moet aanbieden, maar dat U daar even iets smakelijks van moet maken. Het eenige wat U daarvoor te doen hebt is het volgende:

U bekijkt het blad eerst rustig en zoekt daarbij de 8 roode lijntjes, die schijnbaar willekeurig over het blad verdeeld zijn, op. Deze lijntjes geven de plaats aan waarlangs U het blad zult gaan opvouwen.

De eerste vouw brengt U aan over de twee verst van elkaar verwijderde merkteekentjes, die beiden aan het randwit van het blad grenzen. Hebt u dat gedaan en wel zoo nauwkeurig, dat de corresponderende letterblokjes precies op elkaar aansluiten, (hetgeen gij door het vel tegen het licht te houden gemakkelijk kunt controleeren), dan zoekt U de volgende twee roode lijntjes op, die nu aan den rand gekomen zijn. Dit doet U zoo vier maal achter elkaar.

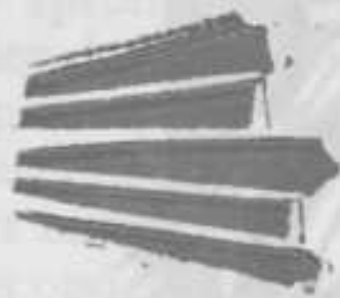
Daarna steekt U met een passerpunt op de plaats van de roode puntjes tusschen de pagina's 16 en 17, twee gaatjes dwars door alle 8 lagen heen en rijgt met het hieronder bijgevoegde lintje de laagjes aan elkaar. U zult dan na het lossnijden van de verschillende bladzijdjes het Kerstgeschenkje voor Uw geliefde Tante gereed hebben.

HET EZELTJE
 VAN
 EEN KERSTVERTELLING
 DE L.
 VAN
 VERLUCHT DOOR SNEDE
 J. J.

"Nee... zoo zal er niets
 gebeuren... dag, dag, ezel-
 tje... loop voorzichtig."

werkten, en moe waren en dorst hadden. Het ezeltje liep elkendag van den put naar het land en van het land naar den put en weer van de put naar het land en van het land weer terug naar ...."

Gijsjes oogen zijn weer dicht gevallen. Hij ijlt weer.... Hij vertelt het verhaal na, vreemd, verward; het gaat vlug; hij weet het niet verder. De koorts leidt zijn kinderlijke fantasie:
 "Witte schapen... ja... rood... 't ezeltje gaat mee over bergen... bergen... berg... moe... 't is moe... nee... niet donker... niet donker... zoo... verder... bergen... nee, nee... ga weg... ga weg... weg... weg!"
 "Stil Gijsje... st."
 "De roovers, vader; de roovers hebben den herder dood-

Gisjeslaapt, maar hij droomt weer. Zijn mondje prevelt onsamenhangende woorden: "Scha- pen... duizend... schapen... ja... centjes... ezel... bij de schapen... nee... nee! nee... niks... 't was hef... het haalde water... water... water... geen leeuw... geer... nee... nee... nee... help...!"
 "Stil Gijsje... stil. Vader vertelt al verder van het ezeltje."
 "Wat deed de leeuw, vader? Ze vragen wat de leeuw deed!"

Gisje droomt alweer, zijn gezichte kleeft, hij slaapt onrustig; hij zweet heeft zijn zwarte haren aan zijn voorhoofd vastgekleefd, maar hij kan niet, hij weert iets af, iets groots, dat op hem dreigt te vallen, dat hem en het ezeltje zal verpletteren. Het wordt zwaarder en zwaarder; hij kan het niet meer houden... "Kom Gijsje, laat vader je kussen eens opschudden."
 "Ezeltje, vader, 't ezeltje..."

en bidden voor het Kindje.
 Engelen zingen"

vol. Er waren kameelen, met groote pakken op hun bukten gebonden, witte, bruine en zwarte paarden, schapen, en lammetjes, geiten, bokjes en duiven en nog veel meer dieren. Ook ezels, groote ezels met kleine ooren, en kleine ezels met groote ooren, maar ook groote ezels met groote ooren en kleine ezels...."

Gisje droomt alweer, zijn gezichte kleeft, hij slaapt onrustig; hij zweet heeft zijn zwarte haren aan zijn voorhoofd vastgekleefd, maar hij kan niet, hij weert iets af, iets groots, dat op hem dreigt te vallen, dat hem en het ezeltje zal verpletteren. Het wordt zwaarder en zwaarder; hij kan het niet meer houden... "Kom Gijsje, laat vader je kussen eens opschudden."
 "Ezeltje, vader, 't ezeltje..."

"Stil maar, ... Jozef heeft het nu gekocht. Het draagt nu Maria; zij gaan naar Bethlehem, zij zoeken een huis om te slapen, maar 't is overal vol, overal."
 "Maar in de stal niet, hè vader?"
 "Nee, daar mogen zij slapen en het ezeltje is nu bij hen, en er branden kaarsen. En daar wordt dan het Kerstkindje geboren en Maria en Jozef leggen het in een kribbe, waar de koetjes voer in krijgen, want een wiegje is er niet. En het ezeltje kijkt naar het jongetje en dan licht Het, en Het strekt Zijn handjes naar hem uit. De drie Koningen en de herders komen

"Stil Gijsje, ga nu slapen, als je weer wakker wordt zal het Kerstmacht zijn en zullen we boom aansteken."
 "Allemaal, vader, allemaal?"
 "Vader...?"
 "St... stil, Gijsje."
 "Gisje sluit de oogen. Langzaam komt de slaap over hem, maar met de slaap de koorts, Gijsje heeft het warm. Hij woelt. Zijn lippen zijn droog; kleine zweeltruppeltjes paretlen op zijn voorhoofd. Hij droomt, hij prevelt woorden, hij gebaart met zijn handjes.
 "Rustig, Gijsje, rustig..."
 Hij woelt, hij trapt zijn voeten

ezeltje..."
 Het was heel lang geleden en in het land, waar het Kerstkindje geboren zou worden, leefde een oude herder, die honderd schapen hoedde voor zijn meester. En voor ieder schaap, waarop hij een dag lang goed gepast had, kreeg hij van zijn meester een heel klein muntje en die bewaarde de oude herder. Toen hij vele dagen op de schapen gepast had, ging hij naar de markt en kocht voor zijn muntjes een klein ezeltje, een heel jong, mooi ezeltje, met groote blauwe oogen en mooie lange ooren. En hij nam het mee naar zijn kudde en liet het grazen met de schapen...."

vertel het nu, ze vragen het, ze vragen het, "Wie vragen het, Gijsje?"
 "De engelen, vader... moeie witte engelen, maar ik weet het niet... en dan worden ze zwart en boos... dan worden het beesten, wilde beesten, met gele tanden."
 "Drink eens wat, Gijsje, hier, en denk maar aan het Kerstkindje. Zal vader je het verhaal nog eens vertellen?"
 "Nee... nee... vader, niet van het Kerstkindje; van het ezeltje."
 "Van welk ezeltje, Gijsje?"
 "Het ezeltje uit de stal, het ezeltje van Jozef en Maria."
 "Luister, Gijsje, vader zal je het verhaal vertellen van het ezeltje..."

bloot, en dan opeens zit hij rechtop in bed. Zijn oogen wijd opengesperd.
 "Vader, ... vader!"
 "Stil Gijsje... ik zit hier, ik zit vlak naast je."
 "Vader, het ezeltje... waar is het ezeltje?"
 "Er is geen ezeltje, Gijsje."
 "Ze vragen het mij, vader... ze vragen waar het ezeltje is."
 "Stil Gijsje... stil, ga nu slapen."
 "'t Ezeltje, vader..."
 "St... st..."

ERKENNING.

Stil is het om haar heen geworden,
Daagsch rumoer is heengegaan.
De nacht valt als een zwarte mantel,
en de maan is opgestaan.

Gedachten komen nu naar boven
Over het jonge leven hier;
Zij houdt het in haar armen,
En spreekt dan trotsch en fier:

„Groot was mijn korte jeugd,
en vèr het woeste leven.
Alles kon ik krijgen,
Moeder heeft het mij gegeven.

Zieleleed en armoe
heb ik nooit gekend,
Ik heb naar Haar gekeken;
't Leven was mij goed gestemd.

Jong van jaren, jong van hart,
Zoo heb ik mij gehouden.
Vergeef mij kleine, ik ben wat hard;
Ik kende noch Hem, noch smart.

Zoo ben ik voortgeleden
in de woeste bergvallei.
De zwakheid heeft mij toen gegrepen,
Slechts jij bleef nog voor mij.”

Zacht spreekt zij nu verder,
Innig omklemt zij 't kind.
„Haar heb ik ook verloren
Dien ik zóó heb bemind.”

Het kind slaapt nu rustig,
Het hoort geen enkele klacht;
't Kent enkel kou en armoe.
Zij bidt tot Hem, devoot en zacht.

BRZ.

REISINDRUKKEN

ATLANTIS.

Het is vele jaren geleden, dat in de Atlantische Oceaan een eilanden-groep lag, waarvan Plato zeide, dat ze aan Poseidon behoorden.

Het volk, dat daar woonde, leefde van de handel, en ze waren talrijk en machtig.

Ze doorkruisten de geheele wereld tot aan China Oostwaarts en tot aan Amerika Westwaarts.

Ze hadden een hoog ontwikkelde cultuur, vooral hun geestelijke cultuur was hooger dan die, die wij kennen van het oude Egypte, dat bovendien een kolonie van Atlantis was.

In de tijd van de verdwijning van Atlantis van de aarde, werden ze geregeerd door een koning, een priester-koning. Het volk was machtig, niet alleen omdat het groot was, maar door hun hooge geestelijke beschaving, waardoor ze de elementen konden regeeren, en haar krachten tot hun dienst konden onderwerpen.

* * *

Het land van Atlantis was in oorlog en op een avond verscheen aan de horizon de groote vijandelijke vloot. Met gebolde zeilen voeren ze hun doel tegemoet.

* * *

Het volk was in de haven samen gestroomd en keek naar de naderende vloot en riep om den koning. Toen deze zich op het bordes van zijn paleis vertoonde, juichten ze luid, want ze wisten, dat hun koning als priester groote gaven en macht bezat.

Ze wezen naar zee en vroegen den vorst zijn macht te ont-plooiën en de schepen te vernietigen. De koning was zeer bedroefd bij het hooren van deze eisch, en wees hen er op dat het de Oppermacht, in wiens dienst hij stond, zeer zou vertoornen, indien hij zijn macht op zoo'n ontheiligende manier zou misbruiken.

Maar ze wilden niet luisteren, en de toegestroomde massa begon te schreeuwen en de Naam van den Oppermacht te belasteren en te verloochenen, zij waren de machtigste.

Maar de koning weigerde, en trok zich bedroefd terug. De dochter van de priester-vorst, Amorphai, was mooi, maar heerschzuchtig. Ze had de wensch van het volk en het antwoord van haar vader gehoord. Haar oogen begonnen te schitteren van machtswellust.

En terwijl de Koning rustig in zijn kamer verdiept was in zijn avondgebed, sloop ze naar een tafeltje; waarop in een ebbenhouten kist de heilige en machtige staf van haar vader lag. Met bevende vingers, maar vastberaden, nam ze hem uit de kist, en keek met begeerige oogen naar de groote maansteen, die zacht flonkerde in het kaarslicht. Even aarzelde ze, toen vluchtte ze met de staf onder haar kleed naar buiten.

Het volk begroette haar met gejoel en gejuich. Ze zwaaide de staf in de lucht en een woest gejubel barstte los. Men omstuwde haar en in triomf ging het naar het strand, waar in de verte tegen de stralen der ondergaande zon het silhouet van de vloot afstak. Een trotsch lachje speelde om haar mooie, wreede mond.

Hoog zwaaide ze de staf door de lucht, waarin de maansteen roodachtig opvlamde in de gloed van de stervende zon. Ze sprak de formule uit, en riep om storm, onweer en hagel, en wees vijfmaal met de staf in de richting van de schepen.

Het volk wachtte in ademlooze stilte.

Zij was bleek geworden.

Nogmaals riep ze onder lastering van het hoogste Wezen, de elementen op, haar te gehoorzamen; en deze luisterden.

Zwarte wolken verschenen boven de schepen, de wind nam hand over hand toe, onweer barstte los en joeg zijn schichten in de schepen, dikke hagelsteenen sloegen alles op hun weg kapot, de orkaan wierp zich op de ongelukkige schepen totdat ze slechts wrakken waren.

Op het strand stond Amorphai met het volk en zij keken stil toe, hun gezichten verlicht met een roode gloed van de brandende schepen.

Amorphai hief haar mooie slanke hand langzaam op en als bij tooverslag was het stil en rustig op zee, waar nu niets meer te zien was.

Toen de menigte zag, dat de vijand volkomen was vernietigd, gingen ze luid jubelend en juichend naar huis, om te rusten, wetende, dat de vijand meedoogenloos was vernietigd.... Rust heerschte over Atlantis, de nacht spreidde zijn kleed weldadig uit over land en water.

„Vox Studiosorium”. Een zeer slecht nummertje. Hoe is het toch mogelijk, dat een Redactie, bestaande uit acht, zegge ACHT, dames en heeren, het niet verder weet te brengen, dan het ter zetting geven, corrigeren, en opmaken van stukken, die door anderen zijn geschreven. Dat is toch niet de bedoeling. Of iets milder gezegd, niet uitsluitend de bedoeling. Het moge dan waar zijn, dat de „huidige tijdsomstandigheden” een slechten invloed op de inspiratie hebben, dat neemt nochtans niet weg, dat dit geenszins een excuus is. Juist omdat men in Utrecht zoo geporteerd is voor moreele-en-geestelijke-herbewapening. Zou men, integendeel, een paar behoorlijke bijdragen verwachten, waardoor de lezers wat afleiding krijgen. (Of begrijpen wij het doel der m.-en-g.-h. niet goed?). En wat de Redactie dan heeft gemaakt, — het zij dan van de U.V.S.V. —, is toch te veel een St. Nicolaas rijm:

„Sinterklaas eilaas niet te schimmel
Hup Huppelt ten schermhimmel
florete gewriemel enz”

DE DAG.

De dag is een sonate
van kleuren en gedachten.
Het ratelen van een melkkar
over morgenstille klinkerstraten
is het allegro;
En het drukke praten
van vrouwen op de markt
het adagio;
schril gefluit
van hobbelen orgeltonen,
straatjongensgejouw,
de krijschstem van een vischvrouw,
het scherzo,
En 's avonds in 't plantsoen
Een heesche stem, een wilde zoen
Dat is de finale.

E. P. W.

In het paleis lag de Koning op een rustbank, hij was stervende. Gelaten en rustig wachtte hij tot de Oppermacht hem roepen zou en hem verantwoording zou vragen, voor wat gebeurd was. Hij was diep bedroefd....

* * *

Aan het duistere firmament, gekomen uit een verre hoek van het heelal, verscheen een licht, een ster misschien.

Snel naderde het hemellichaam.

In razende snelheid stormde ze op de aarde toe. Groter en groter werd ze.

Een roodachtig schijnsel verspreidde zich over de zee en Atlantis.

Verschrikt en in paniek vluchtten de menschen de straat op en hieven hun met roode gloed overgoten gezichten ten hemel en keken met ontzetting naar het schouwspel van de naderende ster.

Groter en groter; nader en nader kwam hij om als een bliksemflits over hun hoofden achter de bergen te verdwijnen. Maar in het Noorden, ver bij het poolijs verhief zich een muur van water.

Donderend baande deze zich een weg naar de evenaar, alles op zijn weg vernietigend.

Groter werd de muur, de reusachtige golf, die onder invloed van het hemellichaam voortwentelde naar het Zuiden.

De Atlantiërs zagen plotseling aan de horizon een golf aankomen, die groter was dan de bergen, nader en nader kwam deze met een gedreun, dat alles deed sidderen.

Met woest gebrul stortte de watermassa's zich op het land, dalen en bergen overstromend. De vulkanen barsten uiteen, het gansche land aan stukken scheurend, het gansche land van Atlantis.

Toen was het weer rustig en vredig op zee, en er was alleen maar zee.

* * *

Duizenden jaren gingen voorbij, het hemellichaam liep in een reusachtig langgerekte ellips om de aarde heen. Zijn baan vlakke langzamerhand af onder invloed der kosmische krachten, tot een cirkel. Maar nog altijd verheffen zich de wateren, als hij voorbij komt ten teken voor de menschen, wat er gebeurde met de slechte bewoners van Atlantis, die God had vernietigd, zooals zij hun medemenschen vernietigd hadden.

M. GROENINX VAN ZOELLEN.

STILTE.

Het grachtje ligt in lampenschijn,
De boomen staan te slapen,
De takjes hangen stil en fijn,
De bruggetjes, . . . die gapen.

Een takje valt, het water beeft,
maar dan rust weer de gracht,
en over 't water drijft en zweeft
De stilte van de nacht.

De stilte in haar schoonste glans
van irreële pracht,
Die danst haar stille droomendans
langs 't grachtje in de nacht.

Ze grijpt mijn hand, haar hand is kil
als 't water in de gracht,
Zij voert mij mee, zoo eindloos stil,
Ik ben in hare macht.

Zoo dansen wij tezamen voort
naar 't rijk der eeuwigheid,
Het groote onbekende oord,
Dat aan de stilte is gewijd.

Dan klinken stemmen door de nacht,
Er komen menschen aan,
Men gilt en schreeuwt en lacht
in domme eigenwaan.

Een wilde wervel van nevelvlagen,
Een traan blinkt in haar oog,
Dan in een onhoorbaar klagen
stijgt de stilte omhoog.

Krampachtig grijpen mijn handen
in 't leege zwart
naar de gebroken nevel banden;
Ik sta alleen in stille smart.

J. H. VAN BORSSUM BUISMAN.

werkelijkheid de noodrem in den trein beteekent. Ook de meisjes, toespraken, de conducteur uit de tram, het schrap zetten (pal staan) van het nylpaard, en het visioen van het voorbijschieten na den val van reeds genoemd vervoermiddel, — alles wijst erop, dat Laga zal winnen!
Dit was dus een voorspelling „vooraf”.

* *

Behalve vele aanhangers, bezit de B. B. B. natuurlijk ook tegenstanders, die eveneens bewijzen aanvoeren, die tegen de actie van den B. B. B. gericht zijn. Eén van deze tegenstanders was Ir. Knobel, doch na eenigen tijd werd hij zoo overtuigd, dat hij een van de voorstanders der B. B. B. is! Het nauwgezet ingenaaide boekje is ondanks het keurige wit op gouden stempelbandje voor den som van slechts f 0.70 verkrijgbaar, bij elken boekhandelaar, die een Corpswapen voert.

B. DE BRUYN.

BOEKBESPREKING

„Waar bleven de Tien denkbeelden uit het Corps?” door Dr. v. Blijdenhauzen.

Het boek, dat hier voor mij ligt, is van kleinen omvang, en men leest het gemakkelijk in één avond door. Het propageert de ideeën van de B. B. B. (Better Botol Bond), die poogt te bewijzen, dat het Delftsch Studenten Corps het uitverkoren Corps is, om eens den toon aan te geven in studentenkringen („Is dit dan niet al zoo?” aldus Schr.). De feiten, die hier ter sprake komen voor dit bewijs, zijn van politieken, geestelijken, economischen en astrologischen aard. Ook de wiskunde speelt, als begrijpelijk, in deze vraagstukken een groote rol. De gegevens, waaruit de bewijzen zijn opgebouwd, zijn verzameld uit verschillende almanakken, corpmusea, enz., en het is opmerkelijk, dat deze bewijzen kloppen. Ook verschillende getallen, die als een soort „eenheden” optreden; tijdstippen e.d. kloppen allen; en houden speciaal verband met den bouw en inrichting van de Sociëteit Phoenix. Bijvoorbeeld:

„Het getal 91. Dit getal wordt op verschillende manieren gevonden, en zijn toepassingen op de geschiedenis van het Corps kloppen reeds in de eenvoudigste gevallen. Tel het telefoon- en straatnummer der S. P. bij elkaar op, en verminder de uitkomst met het aantal treden van het stoepje. $30 + 66 - 5 = 91$. Ziedaar.

Andere wijze, om er te komen: Vermeerder de prijs van de algemeen gebruikelijke consumptie, uitgedrukt in cents, met het aantal normale vierkante tafeltjes, die zich in de S. P. bevinden:

$$75 + 16 = 91.$$

Welke beteekenis heeft nu dit getal 91?

Wel: er verlopen 91 dagen tusschen Inauguratie en Bloemkoolrede, en wederom 91 dagen tusschen Bloemkoolrede en Diës Natalis van het D. S. C.”

Tot zoover Dr v. Blijdenhauzen.

Dit getal 91 doet hem echter het ergste vreezen:

Na 91 „vette” jaren bestaan van het D. S. C. bestaat de mogelijkheid, dat er nu een aantal „magere” jaren zullen volgen. Vele dingen wijzen er reeds op:

1e. De Inauguratie is dit jaar één week uitgesteld, en er verlopen dan 12 weken tot Bloemkoolrede.

Inauguratie was bovendien niet op Vrijdag.

2e. $\frac{1}{3}$ Deel van het aantal leden is gemobiliseerd.

3e. Er waren haarfeuten. Het tegenwoordige 1e Jaar kan dus niet een zoodanig geestelijk peil bezitten als de vroegere 1e Jaars hadden!

De vraag dringt zich nu op: Hoe lang zal deze wantoestand duren? De B. B. B. voorspelt daarvan het volgende:

„De twee voornaamste attractie's van de Sociëteit Phoenix zijn wel: de kwaliteit van het eten, en de biljarts. Hierbij spelen weer de getallen 75 en 5 een rol: 75 cts. voor het middageten (zie blz. 18) en 5, dat het aantal biljarts voorstelt.

Waarschijnlijk zal dus deze wantoestand $5 \times 75 = 375$ dagen bestaan! Ongeveer een jaar dus, gerekend vanaf September 1939.”

Er staan trouwens nog meer voorspellingen in het boekwerkje, waarvan een aantal echter „achteraf” is voorspeld. Een bekende uitzondering hierop is de voorspelling, dat Laga de Varsity zou winnen.

In „De Spiegel” van 10 Maart 1939 staat op blz. 3 onder de rubriek „Belachelijk” het volgende:

„Wist u . . . dat Laga de Varsity dit jaar weer wint?”

De Varsity was 18 Mei, dus de voorspelling was voor dien tijd bekend.

Ook het uitleggen van dromen en visioenen neemt een bijzondere plaats in. Hier volgt nu een voorbeeld:

„Tusschen 21 December '38 en 4 Januari '39 had de Heer de L. een zonderlinge droom, die in „De Spiegel” van 23 Dec. 1938 is beschreven (beginnende op blz. 10). De uitleg ervan kan men lezen in „De Spiegel” van 17 Mei 1939, blz. 1, betreffende Laga's kansen.

De vlaggen en toespraken uit de droom stellen natuurlijk de feestvlaggen op de Boschbaan voor.

De blauwe bril van Theo en de witte biljartballen beteekenen het wit en blauw van water en lucht. Verder komt er in de droom tamelijk veel drank voor, hetgeen slaat op de drankbooten, wiens overvloedige lading reeds een vermoeden van een Laga-overwinning uit. Ook had de Heer de L. reeds een visioen van muziek, terwijl de catastrophale aardbeving in

Pelikan
Vulpen

doorzichtig
betrouwbaar

f. 11.⁵⁰

GÜNTHER WAGNER, PELIKAN MIJ. N.V.
AMSTERDAM-SINGEL 294

VÓÓR DEN ETEN

ÉÉN

OUDE VLEK"

DELFTSCHE DISTILLEERDERIJ "VLEK & CO" DELFT

N.V. BROUWERIJ
D'ORANJEBOOM
ROTTERDAM

Bestelt voor gebruik THUIS in de BROUWERIJ
GEBOTTELD flesschenbier
Houdbaar en heerlijk van smaak

Hoofdagent: J. T. POST
Vrouwjuttonland 14, Tel. 92, Delft

VOOR RIJN EN MOEZELWIJNEN
•HOFLEVERANCIER•

N.V. HOOGWERFF-CHABOT & VISSER

ROTTERDAM - DEN HAAG - ARNHEM

P. Noordhoff N.V. Groningen

heeft in haar fonds een uitgebreide keuze van

STUDIEWERKEN VOOR
WIS- EN NATUURKUNDE

Bovendien uitnemende schoolboeken voor ieder onderdeel.

Verkrijgbaar in iedere goede boekhandel.

Wie tegenwoordig Mathesis studeert, vindt in het fonds van de N.V. P. NOORDHOFF te GRONINGEN boeken over elk vak te kust en te keur. Hij raadplege Noordhoff's Catalogus B en C, die op aanvraag gratis gezonden worden. Beide geven de volledige inhoudsopgave van de boeken, met mededeling voor welke studie of welk schooltype ze geschikt zijn.

MEMEMIO

drukt ook gaarne voor U!

WASSCHEN
STOOMEN

SPECIALITEIT: Hofleverancier
„ECON-TARIEF”
ook voor Heerenwasch.
HET VOORDEELIGST!

Vraagt inlichtingen:
TEL.: HAAG 778011.

Ober!
mij ook n **DE KUYPER**

№ 1695

STEIJGER'S
SLAGERIJ

Specialiteit in Fijne Worst
en Vleeschwaren

ALLES EIGEN FABRIKAAT

Oude Kerkstraat 9-10
Telef. 178, Delft

OPGERICHT 1863

Een hartigheidje is FIJN, maar ....
het moet van STEIJGER zijn

De nieuwste opnamen van
GRAMOFOONPLATEN

Here we go again
Kiss me good night, Sergeant Major

Charlie Kunz D 31	f 1.40
An early morning Blues	
A Burmese ballet	door Ambrose f 1.40
Wish me luck	
Goodnight my darling goodnight	door Lew Stone f 1.40
Love is where you find it	
One, two, three, O'Leary	door Andrew Sisters f 1.65
Lina likes nobody	
Avalon	door de Ramblers f 1.—
Blonde Mientje	
Holder de Bolder	door Juffr. Snip en Snap f 1.—

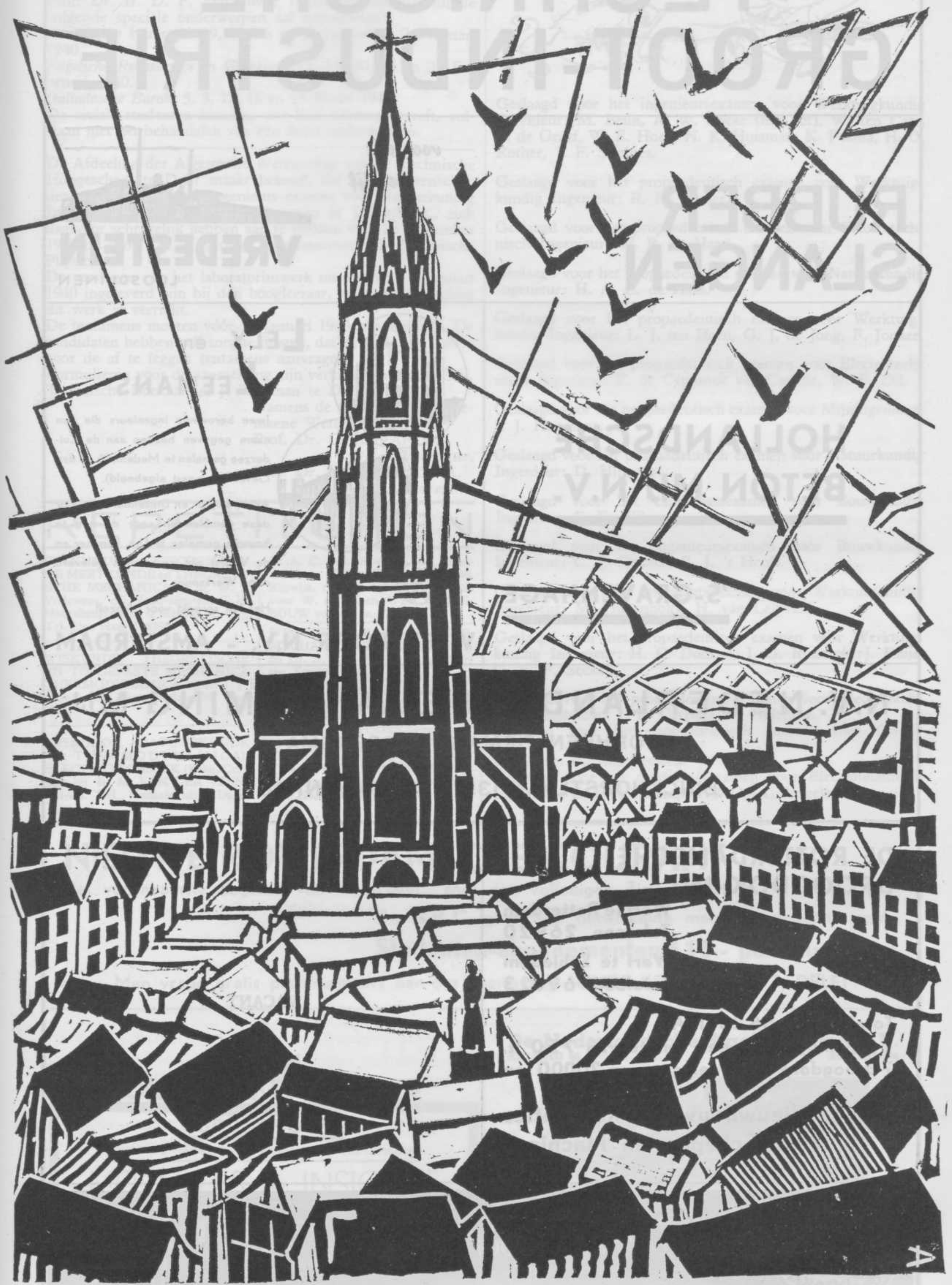
N.V. HEES & Co. - DELFT
CHOORSTRAAT 1-3

STAATSMIJN
PRODUCTEN

HYBRANDSTOFFEN
HANDEL
V.H.S. OLIEMANS

N. Y. HOLL. DRAAD- EN KABELFABRIEK, AMSTERDAM

TECHNISCHE GROOT-INDUSTRIE

RUBBER SLANGEN

voor elk
bedrijf

HOLLANDSCHE BETON MIJ N.V.

'S-GRAVENHAGE

LELY en LEEMANS

Twee beroemde ingenieurs die hun naam gegeven hebben aan de Zuidoostzee gemalen te Medemblik en den Oever (hiernaast afgebeeld).

Alle pompen en Dieselmotoren voor deze gemalen en voor de nog te bouwen gemalen te Urk, Lemmer en de Voorst zijn en worden geleverd door Werkspoor.

Het feit spreekt voor zichzelf.

WERKSPoor N.V. - AMSTERDAM

N.V. NEDERLANDSCHE AANNEMING MIJ

VOORHEEN FIRMA H. F. BOERSMA

BINCKHORSTLAAN 135 — 'S-GRAVENHAGE

DE ROTTERDAMSCH DROOGDOK MIJ

Werk te Rotterdam
Telefoon 26920

Werk te Schiedam
Telefoon 69023

Totale opp. 66.25 H.A.
14 hellingen tot een lengte van 750 ft.
7 droogdokken tot een cap. van 20000 ton

**Nieuwbouw en Reparaties
van Schepen en Machines**

VACANT

Met rubber geïsoleerde elektrische leidingen voor
STERK-EN ZWAKSTROOM

N.V. HOLL. DRAAD- EN KABELFABRIEK, AMSTERDAM

TECHN. HOOGESCHOOL

Prof. Dr. Ir. D. F. Slothouwer maakt bekend, dat hij de volgende speciale onderwerpen zal behandelen:

Romeinsche keizertijd: 19, 23, 26 en 30 Januari en 2 Februari 1940

Engelsche Renaissance en Georgian: 13, 16, 20, 23 en 27 Februari 1940.

Italiaansche Barok: 5, 8, 12, 15 en 19 Maart 1940.

De civiele studenten kunnen, wat hun examen betreft, volstaan met het behandelen van één dezer onderwerpen.

De Afdeling der Algemeene Wetenschap van de Technische Hoogeschool te Delft maakt bekend, dat zij, die wenschen deel te nemen aan het Ingenieurs-examen voor Natuurkundig Ingenieur, dat zal worden afgenomen in Januari a.s., zich daarvoor schriftelijk hebben aan te melden vóór 23 December 1939 bij Prof. Dr. R. Kronig, Laboratorium voor Technische Physica.

De verslagen van het laboratorimwerk moeten vóór 1 Januari 1940 ingeleverd zijn bij den hoogleeraar, onder wiens leiding dit werk is verricht.

De tentamens moeten vóór 14 Januari 1940 zijn afgelegd. De candidaten hebben zelf zorg te dragen, dat zij tijdig een datum voor de af te leggen tentamens aanvragen.

Formulieren voor de aanmelding zijn verkrijgbaar bij de N.V. Technische Boekhandel J. Waltman te Delft.

Namens de Afdeling der Algemeene Wetenschappen:

Prof. Dr. C. H. VAN OS,

Voorzitter.

Prof. Dr. E. C. WIERSMA,

Secretaris.

REPETITOREN

WISKUNDE, ook BESCHRIJVENDE MEETKUNDE en THEORETISCHE MECHANICA bij Ir. W. J. Vollewens, c.i., (oud-assistent T.H. Hoornbruglaan 84 te Rijswijk (Z.-H.), Tel. Den Haag 118393.

WISKUNDE, THEORETISCHE EN TOEGEPASTE MECHANICA THERMODYNAMICA bij Ir. J. F. Schuh, van Boetzelaerlaan 28, Den Haag.

WISKUNDE, NATUURKUNDE (ook THERMODYNAMICA), ELECTROTECHNIEK (Bekn. Cursus) bij Ir. M. VAN DER VEEN, oud-ass. T.H., Kanaalstraat 9, Delft.

Ir. A. C. van Horssen, b.i., oud-assistent T.H., Thierenskade 40, Rijswijk, repeteert BOUWKUNDE voor W. en M. en UTILITEITSBOUW voor B. en C.

WISKUNDE, NATUURKUNDE, MECHANICA, KL. VIERKANTEN bij Dr. Ir. E. H. M. Beekman, Maarten Trompstraat 25.

Dr. Ir. R. H. Borkent e.i. assistent T.H. repeteert: ELECTRICITEIT, TOEGEPASTE MECHANICA, ELECTROTECHNIEK (uitgebreide en beknopte cursus), WISSELSSTROOMTHEORIE, THEORETISCHE ELECTRICITEITSLEER Kanaalweg 2b, Delft; Van Boetzelaerlaan 116, Den Haag.

Geslaagd voor het ingenieursexamen voor Werktuigkundig Ingenieur: M. Beun, A. W. Boeke (met lof), W. ten Cate, E. de Graaf, W. E. Hoek, N. K. Huisman, K. Posma, H. O. Rother, J. F. Stieltjes.

Geslaagd voor het propaedeutisch examen voor Werktuigkundig Ingenieur: R. H. Meijer.

Geslaagd voor het propaedeutisch examen voor Electrotechnisch Ingenieur: W. B. de Haan.

Geslaagd voor het propaedeutisch examen voor Natuurkundig Ingenieur: H. A. L. de Haas.

Geslaagd voor het propaedeutisch examen voor Werktuigkundig Ingenieur: L. J. ten Horn, G. J. de Jong, F. Jonker.

Geslaagd voor het propaedeutisch examen voor Electrotechnisch Ingenieur: E. de Ceuninck van Capelle, W. F. Dil.

Geslaagd voor het propaedeutisch examen voor Mijningénieur: J. J. Hopmans.

Geslaagd voor het propaedeutisch examen voor Natuurkundig Ingenieur: D. Hijmans.

Geslaagd voor het candidaatsexamen voor Bouwkundig Ingenieur: F. E. Wilmer.

Geslaagd voor het ingenieursexamen voor Bouwkundig Ingenieur: C. J. Cramer, P. J. 't Hooft.

Geslaagd voor het candidaatsexamen voor Werktuigkundig Ingenieur: M. Hugenholtz, H. van Lelyveld.

Geslaagd voor het propaedeutisch examen voor Werktuigkundig Ingenieur: H. C. Doncan, J. G. Rudolph, J. Ruijs, G. E. F. Seckel.

Geslaagd voor het propaedeutisch examen voor Electrotechnisch Ingenieur: J. F. Carrière, P. Hoftijzer.

Geslaagd voor het propaedeutisch examen voor Civiel-

Ingenieur: C. van Beesten.

Geslaagd voor het candidaatsexamen voor Electrotechnisch Ingenieur: C. J. Hoenkamp, P.W.C.A.L. Vogelesang.

NIEUWE ROTTERDAMSCHER COURANT

Het voornaamste dagblad van Nederland. Met den volledige Times-dienst

De N.R.C. geeft wat ontwikkelde menschen moeten weten.

Studenten-abonnementen f 15.- per studiejaar.

Men vrage gratis proefnummers aan ons agentschap: OUDE KERKSTRAAT 7, DELFT

KONINKLIJKE-BEGEER

VOORSCHOTEN

OFFICIEEL LEVERANCIER VAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS

MEDAILLES EN INSIGNES

VOOR CLUBS EN CORPSVEREENIGINGEN NAAR SPECIALE ONTWERPEN

VRAAGT ONS ONTWERPEN EN PRIJSOPGAVE

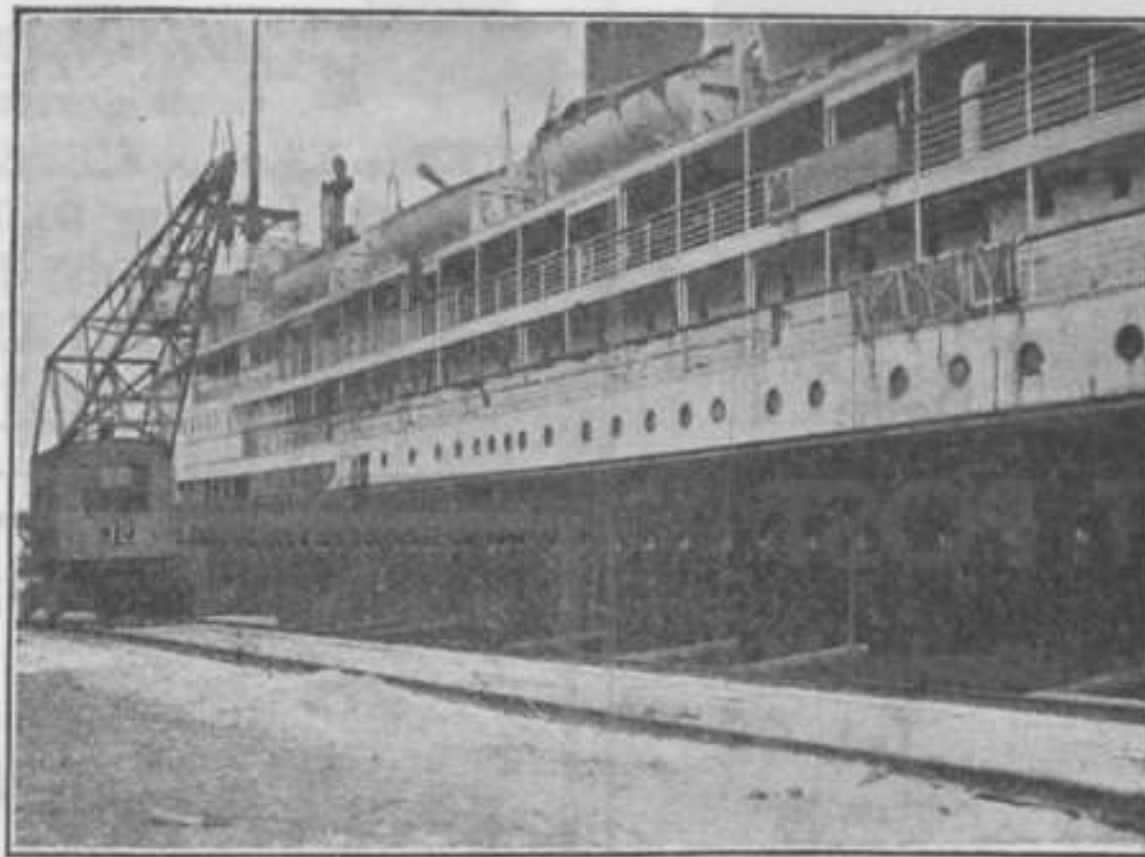
STUDENTEN WORDT LID VAN DE VEREENIGING VOOR PENNINGKUNST

SECRETARIS A. O. VAN KERKWIJK, NASSAULAAN 22 DEN HAAG

De Nederlandsche Staalindustrie N.V.

KEILEWEG 40

ROTTERDAM

IJZERCONSTRUCTIE — KRANEN — LIFTEN

'T STOEPJE

Mijnheer I. A. van Rijn van Alkemade,

Zij het dan ook wat laat, toch wil ik U nog even antwoorden op Uw vraag.

Wanneer U uitgaat van ideaal-communistische principes, dan geef ik U volkomen gelijk.

Maar, ...

Zooals U *misschien* begrijpt, is ons Corps eenigszins te vergelijken in haar bestel met een oud-Griekse staat met haar „*γηρονοια*” en de overige instellingen. En U zult dan ook weten, welk een bolwerk van cultuur en beschaving deze staten vormden, en hoe de eer er boven alles ging. Wellicht hebt U vast de ondergang van deze staten nader bekeken, U zult dan weten, dat deze niet kwam tengevolge van de invloeden van buiten, maar door inwendige verrotting, en steeds voortschrijdende demagogie.

Ook, dat er proleten aan 't hoofd van de staat kwamen te staan, die omkoopbaar waren, omdat zij geld hooger dan eer stelden. En wanneer U nu deze zaak eens door een „Corpsbril” bekijkt, of dat althans tracht te doen, dan zult U met mij eens zijn, dat het onjuist zou zijn, om zelfs op dit verzoek in te gaan. Want, wat bent U anders, dan een stelletje harige H. B. S.-ers. Velen met mij hebben met leede oogen gezien, hoeveel invloed het op U had, dat U tijdens de groentijd haar op Uw hoofd hebt gehouden.

Wie uwer beseft, dat hij „meneer” is en dat hij met dezen eertitel verplichtingen op zich heeft genomen? Nog steeds zie ik vele bekende gezichten, van niet groetende menschen met veel te lange haren zonder hoed, met openhangende jas mij op straat tegen komen. En ik moet U eerlijk bekennen dat ik dan soms denk: „Dat is toch niet die vent, die ik in hemdsmouwen op de teekenzaal zag staan.”

En verlangt U nu uit naam van deze menschen betere Sociale omstandigheden? Kom, vindt U, dat U zelf eigenlijk wel waard.

Meneer de Hoofdredacteur,

Hierbij zeg ik U van harte dank voor de verleende plaatsruimte.
Ch. A. SIMON THOMAS.

VEREENIGINGEN

D. S. S. C. „PARIS”

Het Bestuur van de Delftsche Studenten Schaak Club „Paris” heeft zich 18 December j.l. als volgt samengesteld:

J. Kneppelhout,	President.
N. H. Kingma,	Secretaris.
Ch. A. Simon Thomas,	Thesaurier.
H. A. Lorentz de Haas,	Commissaris.

Namens het Bestuur,
N. H. KINGMA, Secretaris.

D. S. A. F. V.

Het Bestuur van de Delftsche Studenten Amateur Fotografen Vereeniging heeft zich op 18 December j.l. als volgt samengesteld:

P. J. de Lint,	President.
W. de Iongh,	Secretaris.
B. Suurenbroek,	Thesaurier.
B. de Bruyn,	Commiss. v. h. materiaal
J. J. van der Sande,	Bibliothecaris.

Namens het Bestuur,
W. DE IONGH, Secretaris.

D. S. V. V.

Het Bestuur van de Delftsche Studenten Voetbal Vereeniging heeft zich als volgt samengesteld:

J. A. van Slingelandt,	President.
J. L. Slors,	Secretaris.
A. J. Tjeenk Willink,	Thesaurier.
P. Vos,	Vice-President.
P. Josso,	Commissaris.

Namens het Bestuur,
J. L. SLORS, Secretaris.

HEINEKEN'S

Breidt U
het Biscuit

BIER

BROUWERIJEN TE AMSTERDAM
EN TE ROTTERDAM

**GROOTSTE
BIERBROUWERIJ**
ONDERNEMING
IN NEDERLAND

Agent voor Delft:

J. T. POST

Vrouw Juttenland 14
Delft, Tel. 92

Zoekt Uw Voordeel!

35 CT
P20 ST

SUNRIPE
IMPORTED FROM
HILL'S-LONDON

SUNRIPE
GOLDEN
VIRGINIA
CIGARETTES

Extra-kwaliteit
en
extra formaat

ALVANA - DEN HAAG

C. C. WEIL

Hier is Uw Beste en Voordeligste ADRES
Grote sortering **FIJNE VLEESWAREN**
BOTER - KAAS - EIENEN en BUITENLANDSE KAASSOORTEN
Grote sortering **BLIKJES VIS- en VLEESCONSERVEN**
VERKADES BISKWIE en KOEKSOORTEN
KOOPT BIJ UW CORPSLEVERANCIER
HIPPOLYTUSBUURT 17.

WIJNKOOPERIJ
ANNO 1863

B. A. VAN DE VEN & Co.
WIJNHAVEN 11 DELFT
PORTWIJNEN - SHERRY - MADERA

Eet nu fruit

De tijd is aangekomen.

Fijne conserven
in blik

Heerlijk fruit

Alleen bij:

JAAP MEYER
CHOORSTRAAT 17
OOSTPLEIN 2
TELEFOON 1904

Naamlooze Vennootschap
W. D. MEINEMA

Verkrijgbaar:
de tweede, geheel
omgewerkte en ver-
meerderde druk van
Nieuwe Methoden
voor **Elementair-**
analyse

Prof. H. TER MEULEN
en
Dr. J. HESLINGA
72 bladz., met 9 photo's
en 25 teekeningen.
Prijs ingenaaid f 2.40

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET
DELFTSCH STUDENTENCORPS

IJSBULLETIN

INTERACADEMIALE

SCHAATSWEDSTRIJDEN

In Groningen zal op Zondag 14- en Maandag 15 Januari een schaats-interacademiale gehouden worden.

De Wedstrijden zullen verreden worden

op de lange baan:

Om de Reunisten-beker op de afstanden 500, 1500 en 5000 Meter op 14 Januari, aanvangende des ochtends om 11 uur.

Aan deze wedstrijden kunnen slechts deel nemen leden der erkende Corpora, waarbij iedere deelnemer alle drie afstanden moet rijden, wil hij voor dezen beker in aanmerking komen.

Mocht er voor deze wedstrijden op de lange baan niet voldoende animo bestaan, dan zullen zij vervallen.

op de korte baan:

afstand 160 Meter, op 15 Januari.

Aan deze wedstrijden kan ook worden deelgenomen door leden van de bevriende Corpora.

Mochten de wedstrijden om de Reunisten-beker komen te vervallen, dan zullen de korte-baan-wedstrijden op 14 Januari verreden worden.

Inschrijfgeld voor beide wedstrijdnummers f 0,50 p.p.

Gelegenheid tot intekenen op de lijst in de voorzaal.

Men wordt verzocht de achterkant van dit Ijsbulletin voor de ramen te hangen, zoodat elke voorbijganger zich op de hoogte zal kunnen stellen van het zoo loffelijke streven van den Senaat.

Uit naam van de Spiegelcommissie

DE BIERWURM

de geachtste dienaar van genootschap

van de Delftsche Studenten

DE CUSTOS BIBERIS

AAN DE DELFTSCHE BURGERIJ

De Senaat maakt bekend, dat op Vrijdag 12 Januari a.s. een groot

IJSFEEST

gehouden zal worden op de Ijsbaan te Delft gelegen aan den Oostsingel.
De opbrengst zal ter beschikking van de

FINSCH REGEERING

worden gesteld.

Waar het de bedoeling is dat zooveel mogelijk menschen aanwezig zijn, wordt den lezer verzocht deze aankondiging een groote bekendheid te geven onder alle ingezetenen van Delft en omstreken.

Ook niet-rijders kunnen zich uitstekend amuseeren door de
vele attracties en muziek!

Costumeering zal bijzonder gewaardeerd worden.

Voor het fraaiste costuum wordt een prijs uitgelooft.

Toegangsprijs minimaal f 1.—. Voor leden van de Delftsche IJsclub
minimaal 50 ct.

Aanvang 19.30 uur.

Namens den Senaat:

N. A. STIGTER,

Secretaris.

J. T. POST

Vrouw Juttenlaan 14
Delft. Tel. 92

WIJNKOOPERIJ
ANNO 1883

B. A. VAN DE VEN & Co.

WIJNHAVEN 11 DELFT

PORTWIJNEN - SHERRY - WADERA

analyse

DR. H. TER MEIJLEN

DR. L. HILLENCA

12 bladz., met 4 platen
en 25 teekeningen.

Prijs ingekleefd f 3.00